VETO

Veertiendaags blad van de Algemene Studentenraad. Jaargang 7 nummer 6. V.u. Paul Heydens. Van Evenstraat 2D 3000 Leuven

VETOR
THE WEEKLY FACE
OF:
WAT U DEZE WEEK MOET ANTWOORDEN OP VRAGEN BETREFFENDE :

aktioneel	p. 2
ma	p. 3
studiefinancieringen	p. 3
Verzorgingsstaat	p. 4
El Salvador	p. 5
Acco	p. 6-7
Kultuur	p. 8
KuRa	p. 9
ATP	p. 10
RVS	p. 10
Regionaal	p. 11
Agenda	p. 12

Acco: goochelen met cijfers

In de 20 jaar dat Acco bestaat is er heel wat veranderd. In de prilste jaren - net voor het onstaan van de koöperatieve - diende men zich noodzakelijkerwijze te beperken tot het drukken van enkele studentenkursussen. Vandaag de dag wordt er op alle fronten gestreden. Zo is er een uitgeverij met een tiental personeelsleden. Zij zorgen voor de kontakten met de auteurs, voor de promotie en voor tal van andere zaken. De drukkerij met een heuse technische installatie stelt een 30-tal mensen tewerk. De rest van de 66 personeelsleden - en er dient zeker gezegd te worden dat zij allemaal wettelijk uitbetaald worden - vinden we terug in de verkoopsafdeling. Er is zowel een boek- als een papierhandel én ... een kopiedienst. R. Meus (verkoop) daarover : "Het is allemaal begonnen met het zinkoxyde fotokopietoestel, dat naast de kassa in de winkel stond. Dat had een zulkdanig sukses dat na een paar maanden reeds vier van die toestelletjes aan de kassa stonden. En toen de Rank Xerox 9200 op de markt kwam was het hek helemaal van de dam."

Labeur alom dus. De resultaten liegen er dan ook niet om : de omzet steeg van nog geen 2 miljoen in 1960 tot bijna 120 miljoen in 1980.
Dat Acco succes heeft blijkt ook uit[1] het aantal aandeelhouders. Om lid te worden van Acco betaalt men 500 BF, wat automatisch overeenkomt met een aandeel in de koöperatieve. Pollers (drukkerij): "elk jaar gaat er een algemene vergadering door om het kollege van zaakvoerders (waarin studenten en oud-studenten kunnen zetelen) te verkiezen. Die algemene vergadering staat open voor alle individuele aandeelhouders. Dat is de theorie. In de praktijk zijn daar natuurlijk vijf man en ne paardekop aanwezig.

(1) Het aantal aandeelhouders evolueert van 1.900 ('61-62) over 18.709 ('71-72) naar 44.599 ('79-80), m.a.w. bijna om de zes jaar een verdubbeling.

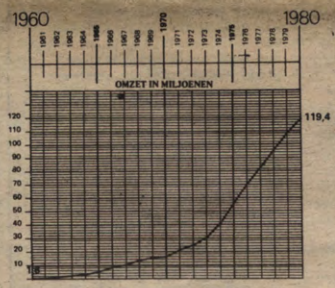

Uitnodiging

Hoewel het er naar buiten uit niet zo erg de schijn naar heeft - de werkgroepen lopen, de voorstellingen zijn er - is het voor de organisatie die zich o.m. daar mee bezig houdt, i.c. Kultuurrraad, 5 voor 12. De manier waarop en de structuur waarin zij werkt dreigen haar werkingsopties te verstikken.
Dringend tijd dus om de bezwaarde gemoederen te luchten, in diskussie te treden, ideën te verzamelen en toekomstzekere wegen uit te stippelen. Gedeeltelijk gebeurt dit in dit nummer op p. 8 . Deze tekst vormt een onderdeel van de informatieverspreiding die momenteel loopt ter voorbereiding van de tweedaagse "Stuurgroep Kultuurraad" die op zaterdag 17 en zondag 18 januari doorgaat in de animatiezaal van 't Stuc vanaf 10u. Andere informatie voor dit evenement kan je vinden in het speciale krantje "Kultuurraad - 't Stuc: waarheen?".
Alles bij elkaar is dit bijgevolg een uitnodiging om je over Kultuurraadtoekomst te informeren en mee te doen aan het vermelde weekend.

Leningen duur en discriminerend

Sinds december '80 is er op Nationale Opvoeding een werkgroep bezig met de herziening van de wet op de studiefinanciering. Dit gebeurt in de schoot van de Hoge Raad voor Studietoelagen. Deze werkgroep doet nog eens een keer over wat een gelijknamige groep reeds gedurende twee jaar op het SP-kabinet aanving.

Sinds ook de CVP een voet in huis kreeg, was de samenstelling van de werkgroep aan verandering toe, waardoor de werking tijdelijk enige vertraging opliep. Inmiddels loopt de vergaderfrequentie weer op en krante- en T.V.-berichten over de mogelijke invoering van leningen deden ons even opschrikken. Of het zo'n vaart zal lopen trachtten we te vernemen van Herman Francq, lid van de werkgroep. Zie p. 3.

Alma I, II, III, 4 fr.

De recente prijsverhoging in de Alma's heeft misschien bij sommigen de hoop gewekt dat een dergelijke volkstoeloop voorgoed tot het verleden behoort. Voor degenen die niet meteen gelukkig zijn met de prijsverhoging is er nog steeds de nieuwe brochure van Sociale Raad (voor de andeen natuurlijk ook) die handelt over goedkope voeding.

In deze brochure brengt Sociale Raad haar argumenten tegen een prijsverhoging naar voor. Ook worden er eventuele alternatieven voorgesteld om de financiële problemen op te lossen.

De brochure is het eerste deel van een reeks brochures over aktuele problemen in de sociale sektor. Zij is te koop op Sociale Raad, 's Meierstraat nr 5 of bij de sociaal afgevaardigde van je kring.

Zie pagina 3

Doe je pol en soc ? Recht ? Germaanse ? Wens je later in de journalistiek te gaan ? Of denk je gewoon een degelijk stuk over een onderwerp van algemeen (studenten)belang op papier te kunnen zetten ?

Kom dan naar ons ! Veto zoekt

voor informatie op uw niveau

Free-Lance Medewerkers

Loop binnen op onze redaktie. Je vindt er een lijst met de onderwerpen van uw keuze, aangepast aan uw ambitie.

Een unieke ervaring, schrijven in Veto.

De Sensatie van Duizenden Lezers

LEZERSBRIEVEN

Stukken die in deze rubriek opgenomen worden, verschijnen onder de verantwoordelijkheid van de schrijver. Anonieme brieven worden dan ook niet gepubliceerd.
De redaktie behoudt zich het recht voor ingezonden brieven in te korten, evenwel zonder te raken aan de betekenis en inhoud.

SCHIET NIET OP DE PIANIST

In het derde en vierde nummer van Veto van dit jaar wordt van leer getrokken tegen professor Verstraelen, die wiskunde doceert in de eerste. kan landbouw, scheikunde en geologie. Zonder dehele historie te herhalen zou ik toch enkele bedenkingen willen op papier zetten.
Het is inderdaad niet goed te praten dat een prof nog eens extra moet verdienen aan een kursus die hij uitgeeft, zelfs al ligt die bijverdienste heel wat lager dan in Veto wordt opgegeven. Proffen worden echt niet onderbetaald, en een kursus uitgeven behoort tot hun normale werkzaamheden. Maar geef toe dat je al erg principieel moet zijn om een percentje te weigeren, als de drukkerij het je zelf aanbiedt...
Prof Verstraelen wordt gewoon als geldwolf afgeschoten. Door zijn bijverdienste zo dik in de verf te zetten , wordt zijn hoofdverdienste eigenlijk helemaal onder de voet gelopen. De betrokken leergang werd pas einde vorig akademiejaar(79-80) aan de leeropdracht van de genoemde prof gevoegd. Hij werkte de ganse verlofperiode aan het opstellen van een kursus die degelijk aangepast zou zijn aan de kennis wiskunde van studenten-eerstejaars komende uit alle richtingen van de humaniora. Verschillende medewerkers, assistenten en monitoren, werden meermalen gekontakteerd om een optimale tekst te bekomen. Een kursus die kwalitatief op punt staat en metodologisch verantwoord is, is voor een eerste kan. van niet te onderschatten waarde. Men had het in Veto ook vanuit die hoek kunnen benaderen, en tegelijk de proffen eens aan de kaak stellen die er al jaren hun voeten aan vegen. De kritiek op de "bijverdienste" had dan, tot juiste proporties herleid, helemaal niet misplaatst geweest. Proffen die al jaren doceren zonder een kursus op te stellen of te herwerken, gaan na zo'n precedent niet vlug geneigd zijn, er toch eens werk van te maken. Ze gaan na zo'n "voorbeeld" alleen nog meer vrijuit.

R. Van Kerschaever
Studentenwoonwijk Arenberg
Tervuursevest 103
Heverlee

Antwoord van de redaktie.

Het is ongetwijfeld juist dat een goede, degelijke kursus voor een eerste kandidatuur van niet te onderschatten waarde is. Vermoedelijk zal professor Verstraelen ook zijn uiterste best gedaan hebben om op relatief korte tijd deze kursus zo goed mogelijk uit te werken. Dit is inderdaad een verdienste van hem, die we niet alle proffen kunnen toemeten. Op deze punten zijn we het dus zeker eens met u.
Op andere punten zijn we het echter niet eens. U insinueert dat de drukkerij ook in dit geval een "percentje" aangeboden heeft, zoals dit ten andere vaak gebeurt. Dit is niet juist: De drukkerij heeft de kostprijs meegedeeld aan professor Verstraelen, en deze heeft zijn winstmarge zelf vastgelegd op 100%. De drukkerij zorgde zelf voor de verkoopvan de kursus in de les, en betaalde na verkoop ongeveer 73.000 fr als "percent" aan prof. Verstraelen, en dit voor het eerste deel van een vierdelige kursus. Het bedrag dat wij vermelden ligt dus niet te hoog, zoals u in uw brief tweemaal insinueert.
Indien wij als studenten willen opkomen voor een zo goedkoop mogelijk onderwijs is het onze plicht tegen deze mistoestanden te reageren. Of wij ook met bloemetjes moeten gooien naar de proffen die hun onderwijopdracht - toch een deel van hun normale taken aan een universiteit - naar behoren vervullen is een heel andere zaak.

WAT JE IN FLAIR NIET VINDT VIND JE IN VETO

Enkele vrouwen van het Vrouwenhuis Leuven, gegroepeerd in Werkgroep Z, hebben een maand lang jullie blad gevolgd. Wij dachten: FLAIR staat voor feministische-links-aktiegericht-intellectueel en radie caal. Wij vonden echter dat de letters eerder stonden voor flauw-lullig-arrogant-irreëel en rechts. Waarom nou juist deze woorden?
Flauw: Zo vonden we vooral de taal Betuttelend, kinderachtig,gebruik makend van ver - kleinwoordjes, Amerikaanse vlotte termen, puber en andere hippe woorden tracht Flair ons jong, knap en intelligent te voelen.
Bij het lezen van Flair voelden wij ons eerder gefrustreerd omdat wij niet zo vanzelfsprekend "happy" zijn, niet konden inkomen in de Story-puberachtige roddelrubriek van grote sterren, kleine kinderen omdat wij te dom waren voor grote woorden (=geen verkleinwoordjes).

Lullig: Steeds tracht Flair ons informatieve artikels te geven. Wij kunnen niet ontkennen dat sommige artikels ons voldoening gaven. Echter, aan andere hebben ons vreselijk gestoord. Bijvoorbeeld, de topvorm-artikels. Wetenschappelijk gezien lijken de artikels op niets. Er worden pseudo-trucjes gegeven om je toch maar lekker te voelen. Een ander voorbeeld, het artikel over 'Geen zin om te vrijen'. Hierin worden oorzaken aangehaald die geen echte oorzaken zijn. Zeg niet tegen een vrouw :"Wacht maar meisje, die zin komt wel na een maandje of drie." want dat is geen oorzaak. Citaten aanhalen van Simone de Beauvoir helpt zo iemand ook geen steek vooruit. Het artikel kwam ons over als een 'must' om te vrijen, zo niet, scheelde er iets met jezelf en daaraan moest iets gedaan worden. Er wordt geen rekening gehouden met maatschappelijke oorzaken, onderdrukking van de vrouw wat in een sexrelatie betreft nog maar es tot uiting komt. De norm van 'vrijen moet om manlief een plezier te doen' wordt door ons verworpen. In het artikel stond er niets vermeld over masturbatie, andere relatievormen, over niet kunnen vrijen omdat je je eigen lichaam niet kent en hoe kan je dan verwachten dat je dat van een ander kent, over lesbiscne relaties, enz. Toch een gebrek lijkt ons. En deze kritiek kunnen we veralgemenen tot veel artikels.

Arrogant: Zo kwamen bij ons vooral de mode artikels over. Ie hautain, te elegant, te uit-de-hoogte.
Je moet slank zijn, of Flair is niets voor hjou. Stap dan maar over naar het Rijk der Vrouw die tenminste nog mode voor volslanken presenteert. Ook stellen wij ons de vraag wie de prijs van zulke kledingsstukken kan betalen. In deze tijd van crisis vinden wij het onwaarschijnlijk dat een kantoormeisje (als ze dan nog werk heeft gevonden) een prijs kan neertellen van ± 7000 fr. om gekleed op kantoor te verschijnen.

Irreëel: Flair lijkt ons vooral irreëel omdat DE normen nog maar es bevestigd worden. Gedraag je zo en zo om een man te verleiden, schmink je zo en zo in 5 of 20 minuten (naargelang de situatie) om er knap uit te zien, los je problemen zo en zo op, los ze wel alleen op want de maatschappij, de anderen treffen geen schuld.

Vervolg p.7

NSV

Onlangs verscheen in "Veto" (n° 7,3) een artikel in verband met het opkomend fascisme en het N.S.V. Graag zou ik hier een bedenking bij willen maken.
U scheldt N.S.V. direkt de huid vol op grond van enkele - in mijn ogen - waardeloze argumenten. Wij zouden fascisten zijn onder het mom van een soort Vlaamse radikale beweging. Doch moet de ware reden waarom u ons fascist noemt niet dieper gezocht worden ? Kan het zijn dat wij dingen vertellen die waar zijn maar niet in uw kraam passen ?
- wij zien hoe de linksen overal geïnfiltreerd zijn (vb. radio Scorpio, BRT, televisie, de jonge marxistische priesters in de kerk, Veto , en de ASR) en delen dat mede.
- wij zijn anti-marxistisch omdat wij onze redenen daarvoor hebben (kijk bv. maar hoe goed de proletariër het maakt in de linkse paradijzen).
- wij zijn Vlaams gezind en houden een volksnationalisme voor. Is dat verkeerd misschien ?
- wij hebben bepaalde opvattingen over gastarbeid : stop de immigratie van vreemdelingen want er zijn er reeds genoeg, en wijs die mensen erop dat zij ook plic plichten hebben (wat ook geldt voor mij en ... voor U)
- wij hebben in uw ogen "konservatieve" ideeën over abortus, sexualiteit, over de leerplicht. Wij zijn rechts, zeker; maar er is een verschil tussen rechts zijn en fascist zijn;
U moet daar eens een encyclopedie over raadplegen, want U schijnt dat niet te weten, ik toevallig wel.

Het is toch zo dat deze gedachten van ons (uit het brein met die kronkels waarover U schreef) niet in het linkse denkpatroon passen en daarom maar direkt gedoodverfd worden als fascistisch (dus anti-demokratisch) ? Wil links soms geen sfeer creëren die iedere vrije meningsuiting onmogelijk maakt omdat men angst heeft ook als één van die "zwarten" bestempeld te worden ? Is het niet zo dat het onafhankelijke, niet - linkse denken moet uitgeroeid worden ?
Van fascisme gesproken !
Francis Meeus (N.S.V- lid)

PS. Ik reken er op dat mijn brief in "Veto" afgedrukt wordt; Het recht op antwoord, weet U wel ?!..

REDAKTIONEEL

Wie heeft zal gegeven worden, maar wie niet heeft die pakken ze ook dat nog af. Twee jaar geleden protesteerden duizenden studenten tegen het hogere inschrijvingsgeld. Hun "wij zijn niet kwaad, wij zijn woest" had een hopeloze klank. De verhoging werd immers gedragen door "niet-beursgerechtigde" studenten, m.a.w. door de zgn. 'rijke' studenten. Dat het beurzenstelsel niet helemaal aan zijn doel beantwoordde bleek een technische materie waarvoor weinig niet-studenten warmliepen. De aktie raakte geisoleerd maar het beurzenstelsel werd herzien. En vandaag zien we invloedrijke lui met een grenzeloos cynisme persberichten verspreiden waarin aan de "werkelijk minvermogenden" hogere beurzen worden beloofd, terwijl voor de "gemiddelde inkomens" (dat zijn de 'gemiddeld' minvermogenden) studieleningen worden overwogen. Minvermogend zijn is een raar ding. En je moet vooral minvermogend genoeg zijn, wil je na je studies niet pakweg 200.000 fr terugbetalen aan de staat. Omdat je ouders net niet min- of meervermogend genoeg waren. Van hen die weinig hebben wordt ook dat nog afgepakt. En waarom niet, zegt de cynicus, ze hadden toch al bijna niets. En al die studie maakt toch niet gelukkig.

THESISDOPPERS IN HUN RECHT

In een rondschrijven (dd.30. 10.80) deelde administrateur-generaal M. André aan de RVA-direkties en -inspekties mee dat zgn. thesisdoppers geen recht hebben op werkloosheidsuitkering. Thesisdoppers zijn mensen die hun thesis niet afhebben op het moment dat ze zich bij de RVA als werkzoekende inschrijven. De argumenten van de administrateur om hen van uitkering uit te sluiten zijn de volgende :
(1) er is een "risico" voor misbruiken : deze mensen studeren, zijn dus niet "beschikbaar voor de arbeidsmarkt", zoeken dus geen werk; bovendien zouden zij kinderbijslag en dop kunnen cumuleren;
(2) zij hebben ook hun studies niet beëindigd, want studies zijn pas af als je een diploma op zak hebt. En je krijgt pas dop 75 dagen na de beëindiging van je studies.

In een brief aan de administrateur-generaal betwisten dir. Bauwens (studentenvoorzieningen) en vice-rector Servotte de opgegeven argumenten (dd.26.11.80).
Art. 124 WW m.b.t. de beëindiging van de studies slaat op het beëindigen van de middelbare studies. Over hogere studies wordt in dat kader enkel gezegd dat je door het volgen van kursussen van hoger onderwijs de termijn van 9 maanden, waarbinnen je je na je middelbaar onderwijs bij de RVA moet inschrijven met de duur van deze kursussen verlengt. Na elk jaar hogere studies heb je dus weer negen maanden de tijd om je bij de RVA als werkzoekende in te schrijven.
Onschuldig als ze lijkt, toch schept deze regeling voor thesisstudenten een probleem. Zij volgen immers geen kursussen maar bissen zonder lesvolgen. Door deze vorm van studeren wordt de termijn waarbinnen zij zich bij de RVA moeten inschrijven niet langer met een jaar verlengd en staan zij voor een moeilijk dilemma : thesisdoppen (en geen dop krijgen, zoals nu blijkt) of niet thesisdoppen en het volgende jaar geen dop krijgen (want de 9 maanden waarbinnen zij zich moesten inschrijven zijn dan verlopen).

In verslagen van de RVS (24.11. 80) kan je lezen dat de thesisstudenten aan de VUB en de RUG op papier de volledige lessenrooster volgen en dus niet voor dat probleem komen te staan. In feite bissen zij dus (met alle kosten vandien.)

Bauwens en Servotte weerleggen verder in bovengeciteerde brief het argument van de misbruiken : of iemand werkwillig is moet uit de feiten blijken (door bv. het weigeren van een passende betrekking) en kan niet vooraf worden beoordeeld op grond van vermeende aktiviteiten - in het verleden hebben thesisdoppers inderdaad o.m. in BTK-projekten gewerkt; het cumuleren van kinderbijslag en werkloosheidsuitkering tenslotte is, in tegenstelling tot wat de administrateur beweert, onmogelijk.

Bauwens en Servotte zijn overigens boos omdat de administrateur op eigen houtje nieuwe en betwistbare interpretaties geeft aan wetsartikels, omdat hij zijn maatregelen nota bene nà de wachttijd, op de dag dat de betrokkenen uitkeringsgerechtigd zouden worden openbaar maakt, en tenslotte omdat hij eerder gesloten kompromissen (die thesisdoppen voor 1 jaar toelieten) met de voeten treedt.

Voor de thesisdoppers lijken vooralsnog alle mogelijkheden open te liggen. Intussen protesteerden ook de Gentse studenten. Zij stuurden ons een persmotie :

B.N.L.

MOTIE

"Het Fakulteitenkonvent (FK, d.i. de Gentse ASR, nvdr) stemde op 11. 12.80 de volgende motie :

- Het FK protesteer tegen de voorgenomen verlenging van de wachttijd voor afgestudeerden van 75 naar 150 dagen. Dit betekent, dat deze afgestudeerden ca. 6 maanden zonder inkomen vallen, wat totaal onaanvaardbaar is.
- Het FK protesteert tegen de gewijzigde interpretatie van art. 124 van de werkloosheidsreglementering, waardoor deelnemers aan de tweede zittijd zich pas twee maanden na de andere studenten kunnen inschrijven bij de RVA. Dit houdt zowel de onmogelijkheid in om op hetzelfde moment de arbeidsmarkt te betreden als de eerste zitters (= ongelijke concurrentie), als een verdere financiële achteruitstelling.
-Tenslotte tekent het FK protest aan tegen het financiëel beleid, dat ertoe geleid heeft, dat jonge afgestudeerden zonder levensvatbaar minimum worden gezet.

Het Fakulteitenkonvent."

VERSLAG RAAD VAN BEHEER ALMA 12.2.'80

We pikken hieruit enkel wat direkt van belang is voor ons studenten. En dat is natuurlijk de prijsverhoging.
Inleidende opmerking: zoals dat wel eens meer gebeurt in het medebeheer, kregen we de dokumenten met voorstellen voor prijsverhogingen pas op de vergadering zelf, zodat we totaal onvoorbereid het hoofd koel moesten zien te houden...
In totaal waren er zes voorstellen (van 1 tot 6, weetjewel), maar bij navraag bleken dat er slechts twee te zijn: 1 tot 5 vormden een soort geheel, en dan zes. Het tweede voorstel, een gedifferentieerde verhoging van de dagschotels: dagschotel A en B, verwierpen we omdat we vreesden voor een lage-kwaliteitsvoeding als men enkel de goedkopere schotel zou nemen.
Voorstel 1-5 bleef dus over, en omvatte in zijn geheel een prijsverhoging van maar liefst 8 fr. voor het aanbod dat je nu aan 54 fr. kan krijgen.
Die 8 fr. zat zó in elkaar: een verhoging van 4 fr. voor de schotel zelf, een verhoging tot 2 fr. voor dessert (dat aan een variabele prijs zou aan geboden worden) en nog eentje van 2 fr. voor-heu je vast, waar halen ze't toch?- een potje mayonnaise. Na een diskussie over het nemen van mayonnaise in de Alma (aanrader voor een tesis?) en een uitgebreide diskussie tussen studenten en direktie, verviel de mayonnaise-toeslag. Blijft dus nog zo'n 6 fr. over in plaats van de verwachte 4 fr. Voor de duurdere schotels komt er een verhoging van 5fr. + dessert = 7 fr.
Verder worden de snackprijzen verhoogd, behalve de koffie, "...omdat we het sympatieke karakter van de Alma niet willen tenietdoen..."

Wat zijn nu eigenlijk de argumenten die Sociale Raad aanhaalt tegen een prijsverhoging in de sociale sektor om dat tekort op te vangen? Zodadelijk meer daarover, maar eerst zouden we graag het volgende opmerken.
Lagere en lagere midden (inkomens)klassen maken een kleine 75% uit van de bevolking. Je zou dan een evenredige verdeling verwachten in het universitair onderwijs.
maar NEEN hoor !
Het hoogste aandeel van deze groepen werd in 1963 bereikt, en bedroeg toen welgeteld 33%
Nu is dat uiteraard (?) nog minder; 't is krisis meneer: hun aandeel zakt nu tot 18%
Er klopt dus ergens iets niet.
Het gaat om een financiële en kulturele drempel, waar velen over dienen te struikelen bij het aanvatten van de universitaire studies.

--Uit een enquete van 1976, waarbij gezocht werd naar de samenhang tussen sociale inkomensklasse van de ouders en de frekwentie van het Almabezoek, stelde men vast dat studenten uit lagere inkomensklassen relatief meer naar de Alma gaan eten dan die uit hogere klassen. Bij een prijsverhoging voor iedereen worden de lasten dus gelijk verdeeld, zodat de slachtoffers weer vallen in deze toch al kwetsbare studentengroep. Het hiernavolgende argument weerlegt tevens een voorstel voor een gedifferentieerd prijzenstelsel, op basis van het inkomen van je ouders.

--Het grootste bezwaar in het oude zeer van de studiebeurzen. Ze worden namelijk al jaren niet meer geindekseerd, dus ze blijven beneden de kosten- en loonevolutie.
Het studiebeurzensysteem deugt niet vanwege de basis waarop de beurskriteria zijn vastgelegd. (o.a. de maximumbeurs bedraagt slechts de helft van de reële studiekosten - HIVA)
En daar komt een prijsstijging nog eens bij; de beurzen worden natuurlijk niet herrekend op basis van de gestegen voedingskosten!
De studenten willen geen numerus clausus, oké, dan maar op deze manier...bij de minst begoeden...nu ook al in de Alma...

--In het verleden is al gebleken dat bij prijsverhogingen het aantal Almagangers terugliep. Er diende daarom personeel afgedankt te worden (later steeg het klijnteel weer, maar personeel kwam er niet meer bij.) Dit leidde al tot stakingen van datzelfde personeel.
Als studentenbeweging stelt de ASR; dus ook SR, zich zoveel mogelijk solidair op met het personeel.
Bovendien is het personeelsbestand nu minimaal, d.w.z. met minder kan gewoon niet.
Waar gaan dan de besparingen vallen ? Nieuwe, supplementaire prijsverhogingen ?

--We kunnen ons trouwens vragen stellen over het deficiet van Alma. De begrotingspost voor herstelwerkzaamheden stijgt maar liefst met 2 miljoen (kwam van 5,5 miljoen) Direkteur Mangelschots liet zich bovendien ontvallen dat hij de Almabegroting (totaal tekort is 66 miljoen, eigenlijk deficiet is 7 miljoen) opzettelijk pessimistisch had opgesteld "...dat kan nooit kwaad..." (RvB 28.10.80)

--Wist je dat er een verband bestaat tussen de Almaprijzen en de lagere prijzen in de privésektor ? Ga dan maar eens wat eten in een vergelijkbare stad, en reken het verschil eens uit (dat geldt ook voor ACCO en de kursussen)
Een verhoging van de Almaprijzen heeft dus een weerslag op de totale Leuvense bevolking.

De juistheid van al deze argumenten werd overigens toegegeven op de RvB van de Alma, alhoewel soms geminimaliseerd.
De enige argumentatie die ertegenover geplaatst wordt is: er is een tekort, het geld de staat wil het niet geven.
ERGENS: Waarom dan niet een solidariteitsbijdrage van de proffen, die kunnen toch ook in de Alma eten, verleden jaar zelfs onder de reële kostprijs ? Ze eten echter ook wel eens in de peperdure Faculty Club, deficiet daar: 6 miljoen. Alma deficiet: 7 miljoen. Hun 6 miljoen zou vlotjes uit onze inschrijvingsgelden bijgelegd worden door de universiteit! en wij betalen maar! Wat je al niet moet uitvinden om jongeren weg te houden van de unief..
Sociale raad stelt dat de democratisering van het onderwijs in geen geval verwaarloosd mag worden. De sociale sectoren worden overal afgebroken omdat er geen geld is. Natuurlijk is er voor niemand geld als je de defensie-uitgaven verhoogt, geen inkomensnivellering nastreeft en de enorme fiskale fraude: 200 miljard of meer ? Vooral bij de 10 % hoogste inkomensklassen, maar liever ongemoeid laat. We weigeren onze eigen sociale sector te bekostigen (waartoe dient ze dan nog ?), zeker als het studiebeurzenstelsel, waar alles om draait niet deugt.
Daarmee kunnen we het wel stellen, als achtergrondinformatie bij een prijsverhoging. Laat je vooral niet verleiden door louter ekonomische argumenten: Alma is geen privébedrijf, maar een deel van de sociale sector!
Tenslotte nog dit: de prijsopslag zou in een eerste blok ongeveer 4 fr. bedragen (later meer). De strategie zou in een geleidelijke prijsaanpassing liggen: "...dat zullen ze toch bijna niet merken, zo voorkomen we al te heftige reakties..." (RvB 28.10.80)

Sociale raad, Werkgroep Alma

alma prijsstijging

De niet onaandachtige Alma bezoeker zal het wel gemerkt hebben: er gebeurt iets met de Alma. Op symbolische wijze kon je de financiële drempel van de universitaire studies overschrijden. Positief daarbij was dat tot grote vreugde van direkteur Mangelschots de daarvoor gebruikte tafels niet volledig vernield werden. Wie dan ook nog de moeite deed de ogen opwaarts te richten, kreeg wellicht een figuurlijke stomp in de maag, want daar hing te lezen dat de Almaprijzen de lucht in gingen...
En jawel, daar ligt 'm de kneep: dat stoot ons studenten nogal tegen de borst.
De optie om de Almaprijzen de hoogte in te jagen werd genomen op de voorlaatste vergadering van de Raad voor studentenvoorzieningen (RVS)
Het is namelijk dat orgaan dat de subsidies van de staat krijgt (zo'n slordige 200 miljoen) voor de sociale sektor aan deze universiteit (huisvesting, peda's, restaurant, p.M.S., medische dienst...)
En O wonder, de kosten stegen sneller dan de subsidies van ons rijk. Dus: een put, een deficiet. (16 miljoen fr.)
Vorig jaar ontstond identiek dezelfde situatie. Toen vroegen de studenten die in de RVS de kruimels van tafel mogen vegen (in het kader van het medebeheer natuurlijk) dat tekort terug te spelen naar de staat. En nogmaals: de Staat kwam haar verplichtingen na, in de geest van de wet van '60 en deze bepaalt nog steeds dat de Staat de sociale sector van de universiteit moet financieren (en verdorie alle andere officiële sociale sektoren natuurlijk ook, maar dat zijn andere wetten. En dat gebeurt soms ook wel hoor: op 't ministerie goed verdienen, weetjewel, eet je aan 48 fr. Goed hè, willen tenietdoen..." Hmmm!
De toeslag voor niet-studenten verhoogt van 35 naar 40 fr.
Verder werd er ook nog gesproken over het overhevelen van begrotingsposten (naar Pauskollege en Gasthuisberg), een bedrijfsbijdrage voor de personeelskring Alma, en de modaliteiten voor de verhuur van Alma II
Het ASR huurprijzenvoorstel werd gewijzigd. De raad van Beheer beklemtoont dat de belangrijkste taak van de ASR hierbij, erin bestaat, uit te maken of de kandidaat-huurder een studentenorganisatie is of niet. Indien dat niet zo is, behoudt de Raad van Beheer zich het techt voor om eventueel zelf toestemming te geven voor de verhuur.
Tot slot nog dit: velen in de Raad van Beheer, niet enkel wij, de studenten, maar o.a. ook prof. Bundervoet spraken hun bezorgdheid uit over het forse karakter van de prijsstijging.

Sociale raad, werkgroep Alma.

vervolg van p.1

STUDIEFINANCIERING

We dachten dat er een verbetering van het beurzenstelsel in aantocht was, maar nu spreekt men van leningen ?

Inderdaad, in de loop van de aktie tegen de verhoogde inschrijvingsgelden waren hevige kritieken gerezen op de toekenningsvoorwaarden en de uitkeringstechniek van het bestaande stelsel. In het toenmalige SP-kabinet wilde men toe ingaan op de voorstellen van Ward Bosmans, sociale dienst K.U.Leuven, om het beurzenstelsel grondig te wijzigen en verbeteren. In principe gebeurde dat ook, want in de voorstellen die op tafel lagen zouden de volledige studiekosten onder de vorm van een beurs worden uitgerekend aan alle minvermogenden, die slechts over het socio-vitale minimum beschikten Naarmate het netto-belastbaar inkomen van een gezin met student(en) ten laste boven deze ondergrens uitsteeg, zou het beursbedrag dalen. Zodoende zou elk gezin waarvan het inkomen het socio-vitale minimum met niet meer dan de studiekosten overschrijdt een beurs ontvangen.

Alle geledingen geraakten het eens over dit principe, maar dan kwam de kat op de koord. Hoeveel gaat dat kosten ?

Om konsekwent te blijven met de principiële uitgangspunten zou een meeruitgave van een half miljoen nodig zijn.

Deze waren uiteraard niet beschikbaar ?

Neen, meer nog. Een spreiding van de huidige beurzen over de inkomens van de gezinnen bracht aan het licht dat iets meer dan de helft van de huidige beursgerechtigden, tenlaste waren van een gezin dat over minder beschikt dan het socio-vitale minimum,

Hoeveel gezinnen bevinden zich in die situatie ?

Het gaat hier om ongeveer 11.000 gezinnen van het type : echtpaar met één studerend kind en thuisblijvende vader of moeder.
Het socio-vitale minimum (S.V.M) bedraagt hiervoor 28.674 fr.(78_ netto-belastbaar per maand, kinderbijslag inkluis. Dat betekent een jaarinkomen van om en bij de 350.000 fr. netto. De vertegenwoordiger van het kabinet Nationale Opvoeding rekent het echter niet tot zijn opdracht om aan deze mistoestand tegemoet te komen. Daarvoor zijn er andere ministeries ...

Heb je enig idee hoe groot de beurs zal zijn voor een dergelijk gezin ?

Ze zullen uiteraard recht hebben op de nieuwe maximumbeurs, die is gesteld op 60.000 voor een kotstudent. Voor de overige studiekosten zijn de gezinnen aangewezen op het inkomen dat ze verwerven uit hun kinderbijslag en belastingsaftrekken, nebonden aan het aantal personen ten laste. Omwille van de rekenkundige eenvoud schat men dit op nog eens 60.000 fr. Samen betekent dit dan 120.000 fr. ofte de volledige studiekosten, zoals blijkt uit de budgetenquête van het HIVA (Hoger Instituut van de Arbeid). De maximumbeurzen zijn op dit ogenblik hoger en lonen tegen de 80.000 fr. aan, zodat om politieke redenen een overgangsperiode zal worden ingelegd. Om de maximum beurzen gestadig te laten afnemen.
Voorwaar geen rozeneur voor de 55 % sub- S.V.M-ers.

Door deze besparing komt het budget dan weer in evenwicht, natuurlijk. Spijtig genoeg zal ook dit niet volstaan. Want de kas van de Dienst voor Studietoelagen is leger dan we dachten. Het SP-CVP kabinet bracht er ons inmiddels van on de hoonte dat de 2 miljard reserves uit overbegrotingen van vroeger volledig verschwunden zijn.
Waar naar toe weet niemand!

Is dit niet schandalig als we weten dat de beurzen sinds 6-7 jaren op de indeks achternahollen ?

Uiteraard, maar er is meer. De Begroting 81 is 400 miljoen onder de behoeften opgesteld. De administratie ziet zich aldus genoodzaakt om het deficit op de begroting 82 te verhalen, m.a.w. binnen dit en 2 jaar is de kas leeg.
Daarom staan we nu op een breek punt.
Sociale diensten, vakbonden en studenten verzetten zich met klem tegen leningen. Ze noemen leningen a-sociaal omdat ze een financieel risico opdringen aan minvermogenden. Dat is een duidelijk en algemeen standpunt: geen leningen.
Op het vlak van het lager secundair onderwijs is men echter niet zo duidelijk geweest. Met de instemming van verscheidene schoolhoofden op de Hoge Raad werden de beurzen voor de leerplichtigen afgeschaft. Zogezegd om alle middelen te koncentreren op de niet-leerplichtigen. Wel kan de minister uitzonderingen maken voor bepaalde afdelingen en richtingen van het L.S.O Dit is een gevaarlijk precedent op tweeërlei gebied.
Vooreerst betekent nu elke verlenging van de leerplicht een afwenteling van een deel van de kosten op de bevolking.
Bovendien is het principe van de selektiviteit ingevoerd. De overheid kan in het secundair onderwijs bepalen aan welke afdelingen steun kan verleend worden; ze beschikt over financies om de studiedeuze te beïnvloeden. In het lager secundair onderwijs is men het breekpunt dus voorbij en wel in liberale richting.

Wat zijn volgens jou de vooruitzichten ?

Dit is moeilijk te zeggen. Maar de volledige sociale sektor staat volgens mij voor een donkere periode. De overheid zal alles in het werk stellen om haar subsidies te verlagen. Het voorspelde tekort van 160 miljard op de staatsbegroting en de drastische maatregelen van de herstelwet kunnen hierover geen twijfel laten bestaan.
Eyskens stelt overigens dat gezien het groter dan verwachte tekort nog een beetje zal be spaard moeten worden op Nationale Opvoeding en Sociale Zekerheid (DM 8-1-'81)

Vervolg op p.4

NIEUW-RECHTS EN DE VERZORGINGSTAAT : EEN GEVECHT OVER 15 ROUNDS.

VADERTJE HAYEK, BID VOOR ONS.

Twee VETOS geleden (VETO 7/4 van begin december) kon je een eerste bijdrage lezen van een reeks van vier over *VERZORGINGSSTAAT* (VS). Daarin kwam vooral aan bod wat VS is en hoe en waarom het ontstaan is. Een kadertje aan het slot van het artikel meldde toen al hoe de reeks er verder zou uitzien. Deel 2 bv. zou handelen over de kritieken op het inkapselings-en beheersingskarakter van de VS. Vorig nummer al had dit deel moeten verschijnen Mea maxima culpa dus en met enige vertraging zijn we er nu dan wel aan toe. Tweewekelijks (bij elke nieuwe VETO vanaf heden) werken we de reeks dan verder af: deel 3 over de VS in België en deel 4 over het psychosociale en sociokulturele aspekt van de VS (is het resultaat werkelijk meer welzijn en geluk?). Come and see next VETOS, maar nu eerst deel 2: *NIEUW-RECHTS TEGENOVER DE VERZORGINGSSTAAT IDEE*.

ROUND 1-3: INLEIDENDE VERKENNING VAN DE OPPONENTEN

Basis voor deze bijdrage is het werk van politiek-filosofisch denker F.A. von HAYEK, een van de tenoren van de nieuw-rechtse, neo-konservatieve stroming van de tweede helft van onze eeuw. Zijn geschriften leveren een mooi overzicht van wat in *EXTREME NEO-LIBERALE KRINGEN* zoal aan denkwerk verricht wordt. Bv. over het principe van de VS hebben ze bij monde van Hayek nogal wat kritische bedenkingen, vanuit hun eigen filosofische basisideeën. Het kan alleen maar verrijkend en boeiend zijn onszelf met dat ideeëngoed te konfronteren, we kunnen ze dan afwegen en in rekening brengen of verwerpen. Het volgende overzicht van Hayeks belangrijkste opvattingen in dit verband is vooral samengesteld op basis van vooral zijn publikaties "The Road to Serfdom" (1946) en "The Constitution of Liberty" (1960).

Globaal gezien vecht Hayek (en met hem het ekstreem neo-liberalisme) niet zomaar per definitie het principe aan van het bewerken van een *WELVAARTSSTAAT*. In tegendeel, ook hij vindt dat een reeks sociale voorzieningen en wetsregels best kunnen en zelfs eventueel nodig zijn om het welzijn van een bevolking te waarborgen. Maar... hij zet zich wel af tegen de heersende visie (én praktijk) dat de welvaartsstaat enkel te realizeren zou zijn door middel van steeds groeiende *staatsinterventie*. Sociale en ekonomische planning opgelegd door de staat en de staat alleen,in het gemeenschappelijke welvaartsbelang van de bevolking, is volgens Hayek levensgevaarlijk. Het leidt regelrecht en onafwendbaar naar een *FUNDAMENTEEL ONVRIJE MAARSCHAPPIJ*, aldus Hayek.

De welvaart garanderen door de staat als een "bemoederend vadertje" (sic) te laten heersen over de bevolking in de vorm van een ver doorgedreven *verzorgingsstruktuur* is een prototype van zo'n (na-oorlogse) *STAATSPLANNING*. Voor de heropbouw van de wereld na de 5-jaarse zondvloed heeft de staat zich opgeworpen als manager van de ekonomische, sociale en politieke wedergeboorte. Het socialisme als ideeëngoed moge intussen op de terugweg geraakt zijn, het verval van deze volgens Hayek gevaarlijke stroming (want eveneens bewerker van een onvrije maatschappij) is opgevangen door de VS, die de kollektieve planning eveneens in het vaandel voert en daarmee de nadelen van het socialisme in zich realiseert. Welke nadelen dan wel en waarom ?

ROUND 4-10: RAKE KLAPPEN...

Hayek haalt het socialisme (en ook de VS volgens dezelfde ideeën) neer door het te stellen tegenover zijn eigen liberale waarden en idealen, die daar frontaal mee botsen. Het zuivere liberalisme werd begin deze eeuw meer en meer verlaten voor een sociaal-gerichtere politiek. Dat heeft een shift veroorzaakt van het geloof in een aantal idealen en dientengevolge van die idealen zelf. Ongemerkt is daarmee echter ook een verandering van de sociale orde gepaard gegaan. Door de tendens immers om de overvloeden te gaan verdelen op basis van kollektivistische principes (om de snelle groei bij te kunnen houden), is veel van de ekonomische vrijheid in de maatschappij verloren gegaan. En daarmee ook en vooral veel van de politieke en individuele vrijheid.

Dat alles ligt dus - steeds volgens Hayek ! - aan een socialistisch getinte planning, waarvan bv. de VS deel uitmaakt. Zo'n planning is gebaseerd op een sterk centraal beleid dat kompetitie tegengaat en zijn aktiviteiten organiseert op basis van een middelmaat-blueprint van de noden van de bevolking. Een soort syndikaal korporatieve organisatie in handen van monopolies dus.

Men zegt wel es dat deze evolutie onvermijdelijk is en was vanwege de enorme technologische vooruitgang en de schaalvergroting. Immers, zelfs in het kapitalistische Westen kan men deze tendenzen waarnemen. De gekompliceerdheid van de maatschappij dringt een ordening en een vaste planning op langere termijn op (bv. de verzorgingsstaat).

Hiertegen nu verzet Hayek zich. Door het wegnemen van de kompetitie verdwijnt ook alle kreatieve inbreng van het individu, dat zijn intelligentie en kennis niet meer doet renderen. Dat betekent niet dat in een kompetitiesysteem niet een sociale zekerheid en een wettelijke beschermingsstruktuur moet zijn ingebouwd. Alleen: die nutsvoorzieningen en de planning moeten of mogen niet het totale ekonomische proces beslaan. Zo'n alles omvattende kijk daarop is juist vanwege die schaalvergroting toch niet meer zinvol mogelijk. Een open en eerlijke kompetitie kan wel nog gekoördineerd worden en dat zal de maatschappij dan ook de impulsieve, kreatieve wind niet uit de zeilen halen.

Trouwens, een planmatig staatsmanagment betekent dat een kleine minderheid binnen het gamma van individuele keuzes die leden van de maatschappij kunnen hebben, een doorsneekeuze moet maken. Dat laat zowat iedereen met een zekere ontevredenheid achter en, meer nog, iedereen moet verplicht worden om aan de grootste of nuttigste gemene deler deel te hebben zonder eigen inbreng. Het socialisme is trouwens nog fundamenteler ondemokratisch, aldus steeds door Hayek, want die dwang op de meerderheid om meer overeenkomst te vertonen dan er eigenlijk tussen de individuen onderling is, kan niet meer op zachte parlementaire manier bereikt worden. Meer en meer wordt de verantwoordelijkheid voor het opstellen van de ingewikkelde planning afgeschoven naar een kransje technokraten. Hun oordeel is bepalend, doorslaggevend.

Dat alles is voor de oningewijde niet meer kontroleerbaar en de lijn van het kollektief kan op arbitraire basis gestuurd worden door die enkelingen naargelang het hun invalt, afhankelijk van hun oordeel over die of die toevallige situatie. Deze hele ekonomische evolutie - die de veiligheid van de bevolking tot in het absurde (voor Hayek) probeert op te voeren door de vrijheden drastisch in te krimpen - heeft onvermijdelijk konsekwenties voor de politieke en sociale situatie van het individu. Het individu moet nergens nog vrij kiezen, alles wordt hem bedisselend opgelepeld door mama/papa (hermafrodiet) staat. Geen eigen verantwoordelijkheden of stimulerende risiko's meer te nemen. De planner monopoliseert, konformeert totalitair; de hele arbeidsverdeling leidt tot sterke afhankelijkheid...

ROUND 11-14: K.O....

Voor Hayeks liberalisme kan zulks absoluut niet. Als - zoals voor hem - idealen als individuele vrijheid door bv. het vrije marktkonkurrentie principe absoluut primeert, kan een maatschappij niet meer door de beugel, die ook maar enigszins overheilt naar het hierboven met ruwe trekken geborstelde theoretische beeld. De verzorgingsstaat, ook in een kapitalistische maatschappij, helt daar naar over en wordt dus op basis van dezelfde theoretische analyse verworpen, vanwege het risiko op verregaande en onduldbare onvrijheid.

De welvaart moet op een andere leest geschoeid zijn. Er is mogelijkheid op welvaart met echte vrijheid en veiligheid, als elk individu zijn kans tot ontplooiing krijgt op basis van open, eerlijke konkurrentie en kompetitie. Zonder de dwang om in een vooraf strak vastgelegd patroon te funktioneren, zal de kompetitie vanzelf de gemene deler opleveren. Trouwens, zegt Hayek nog, het heeft geen zin om de absolute materiële gelijkheid na te streven. Het gaat hem veeleer om een fundamentelere gelijkwaardigheid die op tolerantie gebaseerd moet zijn. De vrije keuze, gelaten aan iedereen, zal een verantwoordelijkheidsbesef en een individuele vrijheid opleveren.

ROUND 15 : OF ON-BESLIST ?

Tot daar een weergave van de ideeën en uitspraken van Hayek over socialisme, VS en zijn alternatieven vanuit neo-liberale hoek daarop. In de vorige bijdrage is al gewezen op het gevaar van deze nieuwrechtse kritieken op de beginselen van de verzorgingsstaat (om ze te vervangen door een ander soort welvaart). Zo kan en moet over de redeneringen van Hayek gezegd worden dat ze al te theoretisch-filosofisch en irreëel zijn. Het overdreven doortrekken van de negatieve interpretatie van het socialisme, tot in het absurd bijna - hoewel vertrekkend van terechte beweringen eventueel - gaat samen met het dromerig-utopische karakter van het eigen liberale alternatief. Een kritische benadering is dus aangeraden.

Als alle mensen fundamenteel "goed" zouden zijn, kon misschien over het ekstreem-liberale voorstel eens nagedacht worden. Misschien zouden dan de vrijheidsbeginselen onkreukbaar te handhaven zijn. Maar... Hayeks opvattingen laten zo onaanvaardbaar veel ruimte voor de allersterksten om de wetten van de jungle ombeschaamd toe te passen. Dan is een maatschappij zonder de nodige, verregaande beschermingsmaatregelen voor de bedreigde meerderheid, niet leefbaar. Een ordeningsprincipe als de verzorgingsstaat garandeert zulke bescherming tegen eventuele repressie en manipulatie van kleine, maar machtige minderheden die niet tegen hun iegen vrijhiedsidealen bestand zijn waar het de andere betreft.

De kritiek dat zo'n planmatig geordende sociale maatschappij afhankelijkmakend en beperkend zou zijn, is niet onterecht. Blijft alleen de fundamentele vraag voor elke lezer ter overweging: wat weegt het zwaarst ? de opgave van zekere, beperkte vrijheden individueel voor het algemeen welzijn wat bescherming en veiligheid oplevert (een andere vrijheid dus ?); of: de individuele vrijheid onkreukbaar en absoluut laten primeren, met alle risiko's vandien. Het is een keuze. Je maakt die keuze vrij of niet, afhankelijk van waar je waarden en idealen liggen en hoe zwaar je tilt aan de respektievelijke konsekwenties die het heeft.

J.H. Verbanck.

Vervolg van p.3

STUDIEFINANCIERING

Deze regering volgt een centrum-rechtse to liberale koers. De zelffinancierin van de sociale voorzieningen door haar gebruikers hoort daar perfekt in thuis : verhoging ALMA-prijs verhoging huurprijzen, leningen Een halt toeroepen aan deze afbraakpolitiek zal niet in de Hoge Raad kunnen gebeuren, maar door aktie aan de basis. De Hoge Raad bereid enkel een advies tot dekreet voor.

Zullen de studenten weer niet geïsoleerd staan zoals bij de 10.000 ?

'k Denk dat de huidige wending vooral de minvermogende gezinnen treft. Voor de 10.000 was dit slechts gedeeltelijk waar, het was een principegevecht: tegen betalend onderwijs. Aantasting van het recht op een beurs die toereikend is, is een aanslag op het inkomen van vele gezinnen met studerende kinderen die ook nu al door de levensduurte en de gevolgen van de herstelwet getroffen zijn. De vakbonden zien dit maar al te goed in. Als de studenten de situatie van de werkende bevolking willen begrijpen, dan zijn de voorwaarden aanwezig voor het innemen van gemeenschappelijke standpunten. Rond de leningen is het front vooralsnog hecht. Maar de studenten moeten dit met akties onderssteunen, zodat de overheid ziet dat niet iedereen zijn opvattingen inruilt om de krisis te helpen besturen.

Redaktie : Wilfried Alaerts, Bruno Leijnse, Marcel Meeus, Leo Paesen, Jan Sempels, Pieter 't Jonck, Paul Van Damme, Hans Van den Broeck, Danny Vandenbroucke, Jan Verbanck

Medewerkers : Polleke, Dirk Cos, Peter De Jonge, Emmy De Smet, Dirk De Naegel, Tom Van Cleemput, Kristin Van Hoolst, Dirk Vansintjan, Ingeborg Verplancke, Wannes Van den Broeck

Redaktiesecretaris : Bruno Leijnse
Lay-out coördinatie : Pieter 't Jonck & Dirk Cos

EL SALVADOR - SOLIDARITEIT

EEN VOLK BEVRIJDT ZICH

El Salvador : kleinste land in de landengte van centraal-amerika, omgrensd door Nicaragua, Guatemala, Honduras en de stille oceaan. Enkele nuchtere basisgegevens, die voor zichzelf spreken :

oppervlakte : 21 000 km (= ongeveer grootte van Vlaanderen)
bevolking : 5 miljoen inwoners waarvan 60% op het platteland, met een migratie van 5% per 10 jaar naar de hoofdstad San Salvador.
levensverwachting : 55 jaar
kindersterfte : 58,3 per 1000
analfabetisme : 40,5%
artsen : 1 per 3 650 inwoners (vgl. België : 1 per 550 inw.)
woningen : tekort van 281 000 (35%)
sanitaire voorzieningen : tekort van 98%
drinkwater : tekort van 50,4%
verdeling van de grond :
0,02%vd bevolking : 39,5%van de grond
91,4% " " :22,0% "
1,9% " " :57,5% "

KOFFIE EN GROND.

1821 : El Salvador wordt onafhankelijk van Spanje. In plaats van de vroegere kweek van indigoplanten, begunstigt de overheid vanaf 1880 de koffieproduktie. Deze overschakeling naar koffieproduktie brengt een belangrijke landhervorming met zich mee. Voorheen konden families beschikken over gemeenschappelijke grond en in eigen behoeften voorzien. Vanaf nu wordt het mogelijk grond tot eigen bezit te maken op voorwaarde dat deze gronden voor koffiekweek (= uitvoer) bestemd worden. Zo wordt rond de eeuwwisseling de mogelijkheid van grootgrondbezit gecreëerd.
Kleine lapjes grond, van mindere kwalitiet, zijn het "bezit" van duizenden mensen, die erop wroeten in de valse hoop hun grondje te laten renderen en niet om te komen van honger.
El Salvador wordt de derde koffie-uitvoerder van latijnsamerika.

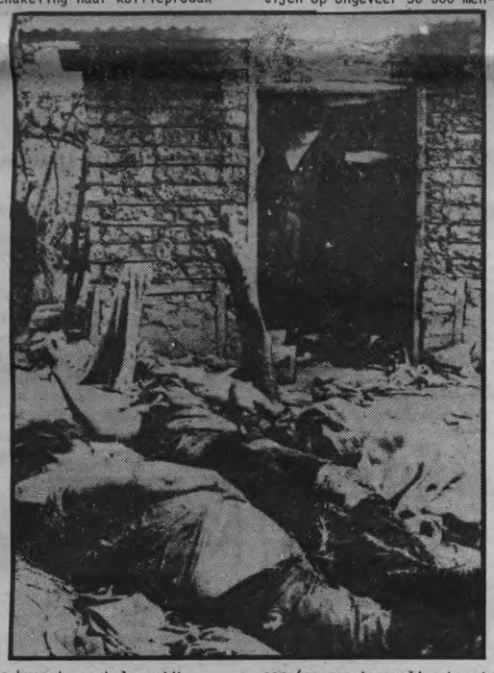

OUDSTE MILITAIRE REPUBLIEK

Tot 1930 nemen burgers (uit de hoogste, bezittende klasse) het presidentschap waar. De wereldkrisis van '29 laat zich ook voelen in de koffieproduktie en zorgt voor extra-problemen en uitgaven. De lonen van de landarbeiders worden verlaagd, hun situatie verslechterd, het verzet groeit. Vanaf dit ogenblik doen de burgers meer beroep op de strijdkrachten om de krisis te overwinnen en de situatie weer te kontroleren.
Vanaf '30 nemen de militairen zelf de macht in handen en regeren onafgebroken, op twee uitzonderingen na, zonder burgers in hun gelederen. President worden zonder de volledige steun van het leger is vrijwel onmogelijk.

BOEREN-OPSTAND

Gepolitiseerd door de steeds slechter wordende leefomstandigheden, komt er, vooral in de grote steden en in de koffiestreek, langzaam een sociale beweging op gang.
Er breekt verzet los, in een van meet af ongelijke strijd door het overweldigend aantal regeringstroepen, dat bloedig onderdrukt wordt. President - generaal Martinez verdedigt, in een 'geslaagde' aktie, de belangen van de heersende klasse, en leidt de moordpartijen op ongeveer 30 000 mensen (op een toenmalige bevolking van 1 300 000).
Farabundo Marti leeft tot op heden voort binnen het verzet; zijn naam werd gegeven aan de verenigde volkslegers.
Door deze massamoord werd de gehele progressieve en oppositiebeweging in E.S. uitgeroeid, vermoord. Het zal jaren duren voor er weer een stevig georganiseerd verzet mogelijk is.
Ook binnen het leger worden alle pogingen tot democratisering in de kiem gesmoord.

15 OKTOBER '79

Na twee jaar diktatuur van generaal Romero, plegen Guttières en Majane, twee militairen, een staatsgreep. Ze vormen, geïnspireerd door de VS, een burgerlijk-militaire junta. Ze willen, door (schijnbare) landhervormingen en (misleidende) toegevingen aan het volk, de revolutionaire beweging en de krachten van de volksorganisaties breken.
Samen met deze "hervormingen", komt keiharde repressie. Wie niet akkoord gaat met het regime verdwijnt, wordt gemarteld, vermoord. Officiëel neemt de junta, die 'strijdt tegen de extremistische bewegingen, uiterst rechts en uiterst links', afstand van deze gewelddaden. Toch zijn de banden tussen de extreem rechtse terreurgroepen zoals Orden, en het leger algemeen bekend. Kranten geven cijfers tussen 5000 en 10 000 doden, dit jaar vermoord. In realiteit zal het aantal rond 30 000 liggen, omdat de meeste doden en vermisten niet aangegeven worden.

VERZET

Het verzet groepeert zich steeds meer, organiseert zich steeds beter. In april '80 wordt het FDR opgericht, frente democratice y revolucienarie, een politieke eenheidsorganisatie, die syndicaten, volksorganisaties, verschillende oppositiepartijen (linkse partijen, sociaaldemokraten en federatie van kleine ondernemingen) en het bevrijdingsleger Farabundo Marti groepeert. Het FDR krijgt de steun van 80% van de bevolking, waaronder vele vooraanstaande personaliteiten, o.a. oud-ministers en kristendemocraten die Duarte en Ehrlich, de kristendemokraten in de junta, niet langer willen steunen. De moord op Mgr. Romero, op 24 maart '80 radicaliseert de middenklasse, die zich aansluit bij het FDR.
Het FDR strijdt op alle fronten tegen de junta en stelt als alternatief een totaal-programma van een revolutionaire regering, gebaseerd op democratische en pluralistische grondprincipes, met onvoorwaardelijke strukturele veranderingen. Het FDR controleert verschillende bevrijde zones op militair, economisch en onderwijsvlak.

HUIDIGE SITUATIE :
DRIE GROTE KRACHTLIJNEN :

1. verdeeldheid in de junta en het leger
2. versterking van de massa - bewegingen
3. grotere aktie van het FMLN, bevrijdingslegers Farabundo Marti.

De verdeeldheid in de junta en het leger is duidelijk. In december '80 werd Majano, het enige gematigde juntalid, die dialoog met de oppositiebewegingen voorstelde "weggeranageerd" en op militaire zending naar Madrid gestuurd. Majane leeft nu ondergedoken en zijn recente uitspraken gaan steeds meer in de richting van steun aan het volksverzet.
De druk op de christendemokraten in de junta wordt steeds groter. Het leger heeft te kampen met een hoog aantal deserties en algemene demoralisatie. Vele soldaten gaan de 'dreiging' van het verzet vrezen (vb : in de bevrijde zone van Morazan zijn 2000 à 4000 soldaten verdreven door het FMLN.)
Het leger kan nu rekenen op steun vanuit VS, vooral financieel, op huurlingen, verscherpte waakzaamheid van de VS, die 8 oorlogsbodems in staat van paraatheid voor de kust heeft liggen en haar troepenconcentraties op het eiland Vieques voor de ES kust verhoogt.

Alhoewel de dreiging van een US-interventie, direkt of indirekt, door het FDR/FMLN niet uit het oog wordt verloren, wordt overal in het land het eindoffensief voorbereid. Een grote algemene staking, die tot de volksoverwinning zou worden doorgevoerd, wordt in FDR-kringen aangekondigd voor de tijd rond 10 januari. Met deze staking hoopt het FDR de militaire slagkracht van het volksleger op te voeren, zodat het verzet in El Salvador zich volledig inschakelt in het eindoffensief. Naar verluid zijn 80.000 arbeiders en boeren klaar om de algemene staking te beginnen. Deze zou onomkeerbaar worden volgehouden tot de overwinning. Het FDR meent dat de machtsovername van Reagan niet zal kunnen stuiten wat de kracht en de verbeelding van een moegetergd volk bewerkt : een demokratisch, revolutionair bewind dat een einde maakt aan de ongerechtigheden en een socialistische maatschappij zal opbouwen. Volgens woordvoerders van het FDR is het officiële leger volledig van de bevolking geïsoleerd en zal het daarom, zelfs al krijgt het veel steun van de V.S., geen kans meer hebben om het volk te bedwingen in de opgang naar de bevrijding.

PRIKAKTIE

Zoals bekend is er in de golf van verontwaardiging na de moord op aartsbisschop Romero ook in Leuven een zgn. El Salvador komitee opgericht. Het is aangesloten bij het Vlaamse El Salvadorkomitee en verdedigt dezelfde zaak : verspreiden van onvervormde informatie, morele en finaciële steun aan het FDR als vertegenwoordiger van het Salvadoriaanse volk, druk op de regering uitoefenen om haar tot stellingname te dwingen.
Half december "bezette" het komitee met een 40-tal mensen de les van L. Tindemans, voorzitter van CVP en EVP. De aktie werd vreedzaam beëindigd nadat Tindemans een gesprek beloofde, waarin hij het standpunt van CVP en EVP zou verduidelijken. In de 90 min. durende discussie die later op de avond volgde, verklaarde Tindemans dat de CVP en EVP de kristendemokraten in de junta zullen blijven steunen, maar dat de twee kristendemokraten in de junta, Duarte en Ehrlich, de junta moeten verlaten als de grondvoorwaarden voor regeringsdeelname, nl. demokratisering van het regime, verantwoorde mensenrechtenpolitiek, grondige sociale hervormingen en steun van het progressieve deel van het leger o.l.v. Majano, niet werden vervuld. De CVP is ook op de hoogte van de Amerikaanse operaties binnen het Salvadoriaanse leger en Tindemans verklaarde dat een interventie van de VS niet onwaarschijnlijk is.

Het El Salvador komitee deelt mee dat er een medikamenteninzameling loopt (zich wenden Leuvens El Salvador komitee, Martelarenlaan 35, 3200 Kessel-lo) en dat er op 17 januari een nationale betoging komt met vertrek op het Rogierplein te Brussel, om 14.00 u.

Zaal, zaliger...

Al van in het begin heeft Kultuurraad te kampen gehad met een tekort aan zalen voor haar aktiviteiten. Dit geldt zowel voor "programmatie" als voor "werkgroepen". De animatiezaal biedt plaats aan max. 250 toeschouwers en is alleen voorzien op kleine voorstellingen qua bezetting en decor. Voor werkgroepen zijn er enkele uitgeruste ateliers (klei, fotografie en zeefdruk), maar voor de 9 bewegingskursussen is er geen ruimte beschikbaar! Aangezien Kultuurraad één van de raden van de ASR is, op haar beurt de officiële vertegenwoordiger van de studenten, vonden we het logisch om bij de universitaire overheid om hulp te vragen.
Na ellenlange onderhandelingen met het planburo en door de positieve inbreng van vice-rector Servotte kregen we uiteindelijk beschikking over twee zalen in het leegstaande gebouw van Oudheidkunde in de Vlamingenstraat. Hiervoor betalen we een fikse vergoeding (1700,- per week, verwarming en verlichting).
Rond deze twee zalen zijn echter een paar vervelende problemen opgedoken : (1) het is een zware financiële last om zalen in slechte staat, die we slechts 1 of misschien 2 jaar kunnen gebruiken helemaal op te knappen; (2) er is geen sanitair; (3) er is geen isolatie tussen de twee zalen, zodat de werkgroepen ballet en toneel zich moeten concentreren tegen een achtergrond van sambamuziek (salondans). Door het openen van twee andere deuren van de zalen zouden nu zowel het probleem van isolatie als dat van het sanitair opgelost zijn. Een kleine (!) moeite dus. De overheid heeft Kultuurraad dit echter botweg geweigerd omdat zij daardoor toegang zouden krijgen tot gans het gebouw en omdat de auto van iemand van de akademische overheid vóór de toiletten staat. Die zou wel eens beschadigd kunnen worden door de werkgroepen...

Er werden Kultuurraad alleen suggesties gedaan om "iets" in een aangrenzend lokaaltje te zetten om aan de behoeften van de mensen te voldoen.
Het planburo stelde de studenten dan uiteindelijk toch voor om zalen te gebruiken in het oude, leegstaande kolenmuseum in de Beriotstraat. Deze zijn kleiner, maar Kultuurraad zou de garantie krijgen er enige jaren te mogen blijven.
Dit voorstel, dat dus door verschillende personen al officieus goedgekeurd was, is nu echter weer verworpen op het Buro van de Akademische Raad. Niemand was erg happig om Kultuurraad de inderdaad schandalige redenen mee te delen : Er kunnen geen 300 vierkante meter vrijgemaakt worden voor "studenteninitiatieven". Men is er daarenboven niet zeker van of de studenten de akademische overheid wel kunnen vergoeden en of het gebouw wel in goede staat zal blijven !
Alhoewel de akademische overheid overtuigd zou zijn van de werking van Kultuurraad, wijst haar houding op een erg eigenaardige mentaliteit t.o.v. studenteninitiatieven. Via RVS en vice-rector Servotte zal alles nu opnieuw behandeld worden op het buro A.R.

20 JAAR ACCO : EEN IN

ACCO (Academische coöperatieve) zag als samenwerkende vennootschap het levenslicht in 1960. Maar het ontstond niet uit het niets. Reeds in de vijftiger jaren s startten een aantal studenten en professoren met een kursusdienst om via die weg de studielast te helpen drukken. Vandaag is ACCO een heus bedrijf geworden met een eigen uitgeverij, drukkerij en verkoopafdeling. Bovendien kan ieder individu er aandeelhouder van worden en kunnen de studenten een woordje meepraten aan de "top". Over al dat aardigs hadden wij een gesprek met de heren Pollens, Van Mechelen, Meus en Vanslambrouck, die er van in het begin bijwaren.

Er waren studenten die aan het uitgeven van kursussen 30- tot 40-duizend frank per jaar verdienden.

POLLERS Georges
Keizersstraat 22
3020 Herent 016-23.11.09

Zolder 1/11/1931
Cursusdienst → UW → Acco oktober 1951

VANMECHELEN Guillaume
Ridderslaan 33
3110 Rotselaar 016-44.37.66

Oud Heverlee 9/1/1937
Acco 1/10/1960

MEUS Roger
Bergenhof 31
3111 Wezemaal 016-44.46.55

Leopoldsburg 2/4/1935
Acco 18/9/1961

VAN SLAMBROUCK Hubert
Tiensestraat 134
3000 Leuven

Brugge 25/2/1943
Acco 1/4/1968

Het bureatje waar de direktieleden ons opwachten is zeer bescheiden. Is het hier - zo vragen we ons af als we er binnentreden - dat het kleine (mosterd)zaadje uitgegroeid is tot een bedrijf met een omzet van meer dan 100 miljoen ?

ACCO : Als we spreken over het ontstaan van ACCO moeten we teruggaan tot het jaar 1951, toen de kursusdienst opgericht werd. Er waren een paar kongressen geweest van de toenmalige VVS en federatie der studenten in België over het statuut van de student, over de sociale voorzieningen,..., kortom over de demokratisering van het onderwijs. In Leuven hebben wij dan samen met een aantal professoren getracht een dienst uit de grond te stampen om die demokratisering als probleem in de kijker te stellen en om tegelijkertijd iets konkreet te doen.

VETO : En toen ontstond ACCO ...

ACCO : Neen, wij zijn begonnen met een tiental mensen, op een appartementje dat wijzelf huurden waarop een gratis stencilmachine neergepoot was. Trouwens, in den beginne drukten drukten we slechts 5 à 6 kursussen, afkomstig van studentennota's. Onze hoofdbedoeling was om de mensen op de financiële drempels van het hoger onderwijs te wijzen. Je mag immers niet vergeten dat men vroeger kursussen uitgaf aan 1,75 fr per blad. Trouwens er gaat nog altijd een flinke pak van het studentenbudget naar de kursussen. Daar wilden wij dan iets konkreets aan doen door onze uitgaven te verkopen tegen minder dan 1 fr per blad. Zo was dus de kursusdienst gestart.

VETO : Hoe is dat dan verder geëvolueerd ? Ondertussen is ACCO ontstaan en ACCO zelf is zich maar steeds gaan uitbreiden.

ACCO : Inderdaad, algauw werd het appartement een huis. Acht jaar later werd de kursusdienst de universitaire werkgemeenschap (UW) met studenten oud-studenten en professoren als stuwende kracht. De hele ontwikkeling is tamelijk lang buiten het georganiseerde studentenleven gebleven. Er was daarenboven veel tegenkanting i.v.m. opvattingen rond de demokratisering van het onderwijs. Maar de groei ging verder en in 1960 ontstond de ACCO. In de loop van de jaren '60 zijn er dan uitbreidingen gekomen. Na de kursussen kwamen de boeken, het kursuspapier enz.

VETO: Er wordt wel eens gezegd dat ACCO prijsdrukkend, zelfs prijsregelend is. In hoeverre is dit zo?

ACCO: In het tweede jaar rechten kocht ik kursussen tegen 2,75 fr. per blad. Dat was dus werkelijk iets om tegen op te roeien. Soms bracht dat akties mee tegen profs en studenten-uitgevers. Wij zijn ooit nog iemands kot gaan leeghalen hé. (betrapt, nvdr.)Er waren studenten die aan het uitgeven van kursussen 30- tot 40.000 fr per jaar verdienden. Er zit eigenlijk een dubbel aspekt vast aan ACCO. Enerzijds moet ACCO dus tegen relatief lage prijzen haar produten aan de man brengen. Anderzijds heeft men de prijsbeheersing van de Leuvense markt. Er lepen hier enorm veel studenten rond. Er is dus en grote vraag. Indien ACCO zou verdwijnen, dan zouden enorme prijsstijgingen het gevolg zijn. ACCO is prijsbrekend geweest en vandaag de dag is het prijsleider geworden. Let wel, niet alleen de prijs als dusdanig is belangrijk, wel de prijs in verhouding tot de kwaliteit. Je moet ook geen korporatisme aan de dag leggen tegenover andere mensen. T.o.v. het personeel bv.

VETO: Niettegenstaande het groeiende succes van ACCO, zien we dat de studenten -de kringen- kursussen blijven uitgeven. Is er dan iets misgelopen.

ACCO: Je kunt nooit alles centraliseren, een monopolie is altijd gevaarlijk. Er moet een zekere ruimte bewaard blijven voor de groepen met de verschillende opties en mogelijkheden.

VETO: Maar de kursusdiensten van de studenten beschouwen ACCo toch als konkurrent?

ACCO: Ja, uiteindelijk moeten zij kiezen tussen een goed functionerend bedrijf en een tijdelijke bron van inkomsten. Dat is meestal het dilemma. Maar voor de meeste kringen is en blijft de kursusdienst gewoon een deel van hun aktiviteiten, waar zij eventueel nog een aardig centje aan verdienen. Ik kan mij best voorstellen dat een fakulteitskring morgen ergens een restaurant opent om te konkurreren met de Alma. Waarom niet? Blijkbaar zijn ze daar nog niet opgekomen.

VETO: Waarachtig, nu je 't zegt...

ACCO: Men mag echter niet stellen dat de kursusdiensten van de studenten tegen de ACCO gericht zijn. In elk geval, de studenten maken zich hard door te zeggen: "Kijk, wij verkopen 10 centiemen lager". Er zou eventueel een taakverdeling kunnen komen; Ook een betere samenwerking tr-uwens.

VETO: ACCO wordt tegenwoordig een beetje ervaren als een reusachtig bedrijf. Niet meer dan dat. De studenten beseffen blijkbaar niet dat zij er hun eigen inbreng kunnen hebben.

ACCO : Er is misschien niet zoveel behoefte aan, hé. Men betaalt die 500 fr. (als Acco-lid koopt men een aandeel van 500 fr), men gaat binnen en 't is gedaan. Men probeert dat nu wat op te vangen via de zaakvoerders die uit de Sociale Raad komen. Ik denk dat de betrokkenheid van de student op 2 niveau's ligt. Enerzijds heb je het algemeen beleidsniveau van Acco dat mede bepaald wordt door de afgevaardigden uit de S.R. Anderzijds heb je het meer konkrete. Het uitkomen van kursussen bijvoorbeeld. Ik heb echter de indruk dat dit laatste een beetje verwaarloosd wordt de laatste tijd. Je moet natuurlijk ook geen utopische dingen naar voren schuiven. Iedere kursus door de studenten laten keuren e.d., dat is moeilijker haalbaar.

VETO : Hoe worden de prijzen van de kursussen bepaald ? Wordt er een optelsommetje gemaakt of is er een richtprijs ?

ACCO : De kursussen en syllabussen worden verkocht tegen een standaardprijs, ongeacht de oplage. Een kursus die gedrukt wordt voor 15 studenten kost evenveel als één voor 1000 studenten, niettegenstaande in het eerste geval de kostprijs veel hoger ligt natuurlijk. Wat voor ons belangrijk is, dat zijn de totaalkosten voor alle kursussen samen. Door rationalisatie, door de grote oplages en door minder seizoengebonden te werken kunnen we de prijzen drukken.

VETO : Worden auteursrechten ook in de kostprijs verrekend en zijn er professoren die zich schamen over hun loon en vrijwillig afstand doen van die rechten ?

TERVIEW !

ACCO : Wij voorzien 10% van de totale verkoopprijs voor de auteursrechten. Er zijn wel enkele profs die dat vrijwillig laten vallen, maar die kun je wel tellen. Indien de auteursrechten uit het kostenpakket wegvallen, dan wordt dit in de prijs verrekend. Voor grote oplages althans.

VETO : Is de geldhonger dan zo groot bij de profs?

ACCO : Je moet het eigenlijk zo stellen : die professoren 'nemen dat aan'. (gelach)
Kijk, indien ze er werkelijk iets aan willen verdienen, dan moeten ze niet naar Acco komen. Bij andere uitgeverijen krijgen ze meer. Daarbij komt nog dat bij ons alles officieel gebeurt, d.w.z. dat er belastingen op betaald worden. Als zij zelf uitgeven, dan gebeurt dit volledig in 't zwart. Daarom is het ook voor ons beter dat die auteursrechten aangeboden worden. Het is trouwens ook in het voordeel van de student, want hoe meer professoren hun kursus uitgeven bij Acco, hoe groter de kontrole is. Juist omdat de studenten een eigen inbreng hebben in de zaak en en er diskussie mogelijk is.

VETO : Leuven heeft een enorme afzetmarkt, maar tegelijkertijd zijn er veel uitgeverijen. Konkurrentie alom dus. Hoe houdt Acco eigenlijk het hoofd boven water ?

ACCO : De belangrijkste pijlers waarop wij steunen zijn prijs en kwaliteit. Elke kursus wordt eerst naar een redakteur gezonden. Nooit rechtstreeks naar een daktylo. Dat maakt echter dat de struktuur zeer goed is en dat de kursus bijgevolg van een hoge kwaliteit getuigt. De professoren hechten daar beel belang aan. Zij steken veel tijd in het opstellen van de teksten en verwachten dan ook een degelijk eindprodukt.

VETO : Soms kan je gebonden kursussen kopen, soms zijn ze niet ingebonden, - toeval ?

ACCO : In principe worden alle kursussen ingebonden. Maar er rijst meestal een probleem : hoeveel kursussen heb je nodig ? In vele gevallen moeten er bijgedrukt worden. Die worden dan verkocht aan dezelfde prijs. Ze worden echter niet gebonden omdat dan de kosten té hoog oplopen.

VETO : Acco drukt ook kringblaadjes, uitgaven van vrije verenigingen e. d. Bestaat hiervoor een speciale regeling, m.a.w. welke uitgaven krijgen de voorrang en zijn er financiële voordelen verbonden aan bijvoorbeeld kringblaadjes ?

ACCO : Zolang het om niet-kommerciële aktiviteiten gaat en het in de lijn van doelstellingen van Acco ligt, wordt alles aangenomen. De studentenuitgaven - vooral de kursussen - krijgen voorrang. Maar sommige periodes is er nu eenmaal minder kommerciëel werk zodanig dat er kan gewerkt worden aan de andere publikaties. Daarenboven, de kringblaadjes worden tegen de laagste tarieven geleverd.

VETO : Er wordt ook heel wat werk geleverd voor het M.O. en het NUHO.

ACCO : Het aantal werken dat wij afleveren voor het M.O. is zeer klein. Het aandeel van het NUHO (niet-universitair hoger onderwijs, nvdr.) in onze omzet ligt al veel hoger. Niet zozeer het aantal titels is belangrijk, maar wel de oplage. Als je bv. kursussen voor 10 of 15 verpleegstersscholen moet drukken...
Wij zijn begonnen met de uitgaven voor het NUHO om verschillende redenen. Vooreerst bemerkten we dat heel wat studenten van het NUHO universitaire kursussen kwamen kopen en daar stukken uit gebruikten.

VETO : Hemel, wat een ijver !

ACCO : Ten tweede was het onze bedoeling om onze kapaciteit ten volle te benutten. Normaal gezien zijn er altijd 'dode periodes' in de verkoop. Die trachten wij nu op te vullen met de bijdrukken en de herdrukken voor het NUHO. Daarbij komt nog het niet-korporatische karakter van Acco. Niet alleen de studenten die aan de unief studeren hebben recht op goedkope kursussen. En tenslotte is er nog de grote onzekerheid voor de toekomst. Indien de studentenaantallen aan de unief beginnen dalen, dan moeten tenminste onze laatste levensadem niet uitblazen.

VETO : Wat zou u ervan zeggen om het uitgeven van kursussen via de permanente onderwijscommissie (POC) te laten verlopen om zodoende zoveel mogelijk kursussen in Acco te doen belanden ?

ACCO : Dat heeft zo zijn nadelen. Je moet nog altijd rekening houden met de akademische vrijheid. Indien je een prof uit vrije wil naar ACCO kan doen komen, dan gaat die alleszins minder eisen stellen en minder van zijn oren maken.
In 1968 hebben de studenten wel kunnen bereiken dat er een maximumprijs werd vastgelegd. Het werd toen ook verboden om assistenten en sekretaressen kursus te laten typen. Het hoeft geen betoog dat een prof dan veel kon verdienen. Neen, in die zaken moet je taktisch zijn.

VETO : Wij zullen er rekening mee houden.

Frank Uyttendaele
Danny Vandenbroucke

LEZERSBRIEVEN

vervolg van blz. 2

Het is irreëel te verklaren dat wij, vrouwen, steeds moeten voldoen aan de verwachtingen van anderen. Voel je goed in je eigen vel, en wat ons betreft kan dat best zonder schmink van 5 of 20 minuten, zonder uitgelezen ogenspel en wulpse houding.
Wij vrouwen moeten steeds voldoen aan de hetero-vorm. Wees lief en zacht, verleid je partner, wees vooral ondergeschikt, niet kritisch en hou je gedeisd. Het beantwoorden aan deze hetero-vorm wordt door jullie blad fel gepropageerd. Dank je, geachte redactieleden, wij zijn geen schatjes, wij zijn onszelf.

Rechts: De bevestiging van het kapitalistische systeem komt in het blad fel tot uiting. De mode-en make-upartikels vonden we sterk consumptiegericht. Consumptie en produktie: de steunpilaren van onze maatschappij. Sluiten jullie niet te veel de ogen voor alles wat er misloopt in onze maatschappij? Kijk naar vrouwenwerkloosheid, vrouwenmishandeling, monddoodgemaakte vrouwen in de politiek, huismoeders, dubbele taak van werkende vrouwen, sexueel geweld waarvan vrouwen vaak het slachtoffer zijn, enz.

Nee Flair, bevestigen kunnen we jullie maatschappij toch niet.

Bij dit enigszins kras artikel willen we nog een bedenking geven. Jullie blad wordt wellicht door vele jonge vrouwen gelezen. Zij voelen zich 'in' omdat emancipatie nu ook eenmaal 'in' is. Daarom vragen we jullie, als het blad een ietwat feministische richting wil uit gaan, zorg dan dat de inhoud de lading dekt.

Werkgroep Z
Vrouwenhuis Leuven
Justus Lipsiusstraat 57
3000 Leuven

IEDER RECHT OP ZIJN MANIER VAN LEVEN !!

Sinds augustus van dit jaar zijn er in Leuven een paar lege huizen, eigendom van de KUL gekraakt. De krakers zijn tot op heden op verschillende manieren geintimideerd geworden. Gaande van invallen in het holst van de nacht - men beweerde naar drugs te zoeken -, tot intimidatie van de ouders door huiszoekingen enz... De jongste poging tart elke verbeelding, en moet worden opgevat als een waarschuwing aan het adres van elke konsekwente sociale vechter.

Maandag jl. werd kraker Koen P. door de rikjswacht opgepakt. Hij werd in beschuldiging gesteld van landloperij, hoewel hij wel degelijk het kraakhuis als zijn woning aanwees. Reeds de volgende dag werd hij voor de politierechter gebracht, die hem prompt veroordeelde voor landloperij! Tegen de beslissing heeft men maar 24 uur tijd om in beroep te gaan. De zittin van donderdag werd verschoven naar maandag. Ondertussen zat Koen P. liefst een week in de hulpgevangenis in Leuven. Voor de korrektionele rechtbank werd hij dan vrijgesproken wegens ' het niet bewezen zijn van de feiten '.

Wat houdt landloperij eigenlijk in ? Landloper is hij die leeft 1.zonder vaste inkomsten, 2. zonder regelmatig beroep, 3. zonder vaste woonplaats. Men hoort achter deze voorwaarden overduidelijk de kapitalistische industrie die van mensen eist dat zij in haar dienst werken. Als men niet nuttig is voor het kapitalisme (dat wil zeggen als men niet produceert en konsumeert) wordt men beschouwd als een gevaar voor deze samenleving, en dient te worden heropgevoed. In een internerings-plaats als bv. Merksplas moet men tegen een hongerloon verplicht werken, tot zolang men een bepaalde som heeft bijeenge spaard.

Het is volgens ons duidelijk dat bepaalde krachten in ons maatschappelijk bestel de kraakakties in de Parkstraat met lede ogen hebben gadegeslaan. De krakers hebben het 'heilige huisje van het privé-eigendom' binnengedrongen, en kunnen niet direkt op legale weaangepakt worden. Omdat het kraken van leegstaande huizen nu eenmaal niet strafbaar is. Daarom de omweg van de veroordeling wegens landloperij.

Het uitschakelen op deze laaghartige manier van iemand die politiek aktief is, voert ons regelrecht terug naar middeleeuwse inquisitietoestanden, waar totale willekeur heerste. Stel nu dat er niet bijtijds een advokaat was gevonden - tussen aanhouding en het verschijnen voor de politie rechter zat amper 20 uur - dan was Koen P. bijna geruisloos verdwenen in de letterlijke zin van het woord. Na het verstrijken van de wettelijke temijn, is men overgeleverd aan de willekeurige beschikkingen van de gevangenisdirektie.

Een levenswijze die in dit systeem als landloperij wordt bestempeld is veel toch een politieke keuze. Het is een bewust niet willen meedraaien in het vermoeiende spel van produceren en konsumeren dat het kapitalisme ieder van ons wil opleggen.

Luc Vanheerentals
Martine Couvreur

20 JAAR NA DE GROTE STAKING

Een strijdmeeting in Charleroi twintig jaar na de Grote Staking.(woensdag 17 december 1980.

Wallonië heeft de reputatie met een sterke PS en PC zich nogal eens te bezondigen aan klassestrijd, terwijl in de CVP- staat Vlaanderen VEV en ACW zich liever rond de tafel van het overleg scharen en het harmoniemodel voor het conflictmodel inruilen.
Met een twintigtal studenten van MLB ben ik die travaillistische strijdsfeer op de FGTB-meeting in Charleroi gaan opsnuiven. In de straten stonden trams stil ten gevolge van een staking van het SNCV. Een radiowagen doet schreeuwerig de internationale weerklinken en rijdt vooraan een stoet van ongeveer tweeduizend syndicalisten. De rode vlaggen van de CGSP (= het Waals ACOD) wapperen in de koude decemberwind, op een achtergrond van steenbergen en staalfabrieken. De stoet gaat het plein op voor het tentoonstellingspaleis.
Aan de nauwe ingang delen de Jeunes Socialsistes van Couillet en de MLB-studenten van Leuven pamfletten uit en iedereen krijgt een nummer van Le Journal et Indépendance in de handen gestopt.(de krant van de PS-strekking Leburton). In de grote hall staat op een podium een tafel en een spreekgestoelte. De verschillende borden met ordewoorden worden ervoor gezet: neen aan de afbraak van de sociale verworvenheden, de sociale zekerheid, de lonen, neen aan de werklozenjacht.
Terwijl de kameraden van MLB TPO-nummers colporteren (TPO = Amada) en pamfletten uitdelen van de PTB (= waalse PvdA van België) sla ik een babbeltje met enkele arbeiders uit de metaal. Het werk werd om 14u30 neergelegd ipv om 16u. en er werd opgeroepen om naar de meeting te komen. Vooral mensen van de bediendenvakbond SETCA zijn aanwezig. Maar ook enkele mannen van ACEC met een sticker van de Fgtb op de helm en een rode zakdoek om de hals, een groep arbeidsters uit de Garma, een sterke delegatie van Glaverbel met vooral militantenvan de LRT (=Waals RAL) - hun hoofddelegee, Andre Henry, is lid van LRT -, ook arbeiders uit de Borinage, Namen en Luik, en naar het schijnt enkele tientallen leden van het CSC (= waals ACW) die hun leiding niet volgen en toch deelnemen aan de strijdmeeting. Kortom de voorhoede van de Belgische arbeidersklasse, de Waalse Socialistische Vakbond die zijn laarzen lapt aan wat de "kameraden" van de PS allemaal uitvinden om toch de regeringsmaatregelen te verantwoorden.
De grote zaal vult zich met militanten, delegees en arbeiders uit de basis. De zgn. vakbondsbonzen nemen plaats op het podium o.a. Alfred Delourme, leider van Het FGIB, Jean Gayetot en Georges Ubunne, algemeen secretaris van het ABVV. De lokale vakbondsleiders informeren de massa over de regeringsmaatregelen, de kritiek van de vakbond en de alternatieven.
De argumenten zijn gekend maar daarom niet minder juist; in plaats van op de verworvenheden te bezuinigen, waar generaties arbeiders voor gevochten hebben, zou men er goed aan doen de fiscale fraude aan te pakken, en de grote fortuinen en de groeiende kapitaalvlucht en de hoge inkomens. De maatregelen van minister Eyskens terzake zijn een lachertje. Mede door de voortschrijdende microelectronica wordt de 36-urenweek een noodzakelijke ingreep om het beschikbare werk te verdelen en de koopkracht te behouden. Voorzitter Van Geyt van de KP luistert aandachtig op de eerste rij terwijl een filmploeg van de RTBF en één van de vakbond de belangrijkste momenten van de meeting op de gevoelige plaat vastleggen.
Frank Schlömer van De Morgen neeft zijn drieledig zwart pak thuisgelaten en pent in gewone kledij de strijdsyndicalistische redevoeringen neer.
De lokale leiders worden dikwijls onderbroken door proletenkreten en geroezemoes maar het werd stiller toen Debunne op het spreekgestoelte kwam en in een spreekvaardig Frans nog eens de belangrijkste punten op een rijtje plaatste. Hij trok van leer tegen de laster die er die dag in L'Echo de la Bourse stond dat de arbeiders door te hoge eisen te stellen het land ruïneren. Het zijn veeleer zij die dit schrijven die België naar het failliet leiden met hun wanbeheer, hun failliete bedrijven die de staat maar moet overnemen, hun geldtransacties naar het buitenland. Zij die tot vijf miljoen per jaar verdienen moeten niet te veel de arbeiders beschuldigen van boven hun stand te leven. Hij gaf het voorbeeld van de arbeiders uit de petroi in Antwerpen -waarschijnlijk nad hij met Marcel Schoeters daarover overlegd- die bereid

ELF STELLINGEN OVER KULTUURRAAD EN A.S.R.

Hieronder publiceert de A.V. van Kultuurraad (m.a.w. de kultuurafgevaardigden van de verschillende kringen) elf stellingen over Kultuurraad en ASR. Deze tekst is op de eerste plaats een discussietekst gericht tot het brede studentenpubliek. De stellingen zijn geformuleerd vanuit een aantal problemen waarmee zij die direkt bij de werking en het beleid van Kultuurraad betrokken zijn, gekonfronteerd worden, zowel de studenten als de vrijgestelden:

Wij wensen binnen de studentenbeweging (en meer bepaald binnen de ASR) niet langer beschouwd te worden als geldverspillende luxe-paardjes maar wij eisen de erkenning van de kulturele studentenwerking als een noodzaak en een verworven recht dat door de studenten en hun vertegenwoordigers naar de overheid toe moet worden verdedigd. Dit houdt op de eerste plaats in dat men kultuur binnen de ASR zelf eindelijk eens au serieux neemt.

Vandaar de vraag naar bezinning en echte diskussie; geen emotionele diskussies voor dovemansoren, zoals dat in het verleden al te vaak het geval was, maar een diskussie gebaseerd op doordachte argumentenwaarin men bereid is naar elkaar te luisteren. Geen diskussie "in de wandelgangen van 't Stuc" maar een diskussie die ook gevoerd wordt door de studenten zelf. Deze tekst is dus een uitnodiging om na te denken over de problematiek en al uw opmerkingen en inzichten mee te delen om zo bij te dragen tot een grondige diskussie. Hopelijk zal dit leiden tot een verdere verbetering van de sfeer binnen de ASR, zoals dit de laatste maanden al enigzins het geval was.

1.
Studenten zijn ook mensen. Zij komen niet alleen een vak leren aan de universiteit, maar moeten ook leven in Leuven. De overheid heeft de plicht een zekere kwaliteit van het studentenleven te garanderen. Naast een degelijke opleiding moet de universiteit ook instaan voor een reeks sociale voorzieningen die het studentenbestaan leefbaar maken : goedkope kursussen, treffelijke huisvesting, gezonde voeding, medische en juridische hulpverlening, finantiële en sociale bijstand, studiebegeleiding en een infrastruktuur voor sportieve en kulturele aktiviteiten.

2.
De Algemene Studentenraad heeft de taak de overheid op zijn plichten te wijzen. Zij bewaakt het recht op studentenvoorzieningen. De ASR kent subsidies toe voor die voorzieningen, voor het mogelijk maken van studentenkontrole erop en (mede-)beheer ervan.

3.
Kultuur is een voorziening als een andere. Studenten moeten de kans krijgen om de hedendaagse kulturele en kunstuitingen te leren kennen en zich te bekwamen in allerlei kreatieve technieken. Men dient het recht op kultuur niet alleen te begrijpen als een zinvolle en produktieve vrijetijdsbesteding, maar ook als een aanzet voor de uitbouw van een "algemene vorming" aan deze universiteit. De opleidingen zijn op het ogenblik te strikt wetenschappelijk en/of beroepsgericht. Tegen de hyperrationaliteit en de overspecialisering van de studenten kan een kulturele werking een tegengewicht vormen.
Omdat studenten ook mensen en daardoor belangrijk zijn.

4.
Kultuurraad behartigt de kulturele belangen van de studenten. Kultuurraad beschouwt de kulturele voorziening aan deze universiteit als een verworven recht en probeert een beleid te realiseren dat studentgericht is en dat voor elke student financieel bereikbaar is. Konkreet betekent dat dat de deelname aan werkgroepen en de toegangsprijs voor voorstellingen zo laag mogelijk gehouden worden : voor werkgroepen schommelde de gemiddelde bijdrage in de afgelopen jaar tussen 50 en 75 fr per kusussessie. De toegangsprijzen voor produkties lag, afhankelijk van het genren, tussen 40 en 150 fr.
Op deze manier wil Kultuurraad een demokratiseringsproces in de hand werken.
Omdat kultuur voor de toeschouwer/beoefenaar niet onbetaalbaar hoeft te zijn.

5.
En toch is kultuur duur. Dit betekent dat er subsidies nodig zijn om projekten te financieren en te kunnen garanderen dat de werking binnen het bereik van elke studentenbeurs blijft.
Behalve voor het administratieve en promotiewerk worden de beschikbare financiële middelen aangewend voor programmatie en werkgroepen.
Voor programmatie vroeg Kultuurraad per jaar 700000 fr; dit bedrag is sinds twee jaar ongewijzigd gebleven - meer zelfs : vanaf 1981 daalt de programmatietoelage tot 630.000 fr; de vrijgekomen 70.000 fr worden aangewend om kulturele aktiviteiten van kringen te ondersteunen.
Als je de huidige 700.000 fr omrekent voor het aantel maanden dat 't Stuc aktief draait, is dat 90.000 fr per maand of een subsidie van 34 fr per produktie/per toeschouwer, ongeacht het genre.
Door de infrastrukturele beperkingen van de animatiezaal van 't Stuc en ook door de financiële beperking die ze zichzelf oplegt, kan Kultuurraad geen "superprodukties" naar Leuven halen. Gebeurt dat toch, dan wordt daarvoor beroep gedaan op andere subsidiekanalen (Festival van Vlaanderen, BRT, Ministeriële Dienst voor Kulturele Betrekkingen).
Sommige genres zijn zelfbedruipend : rock, film. Andere kunstvormen kennen hoge produktiekosten en zijn onvermijdelijk verlieslatend : theater, jazz, dans, hedendaagse en klassieke muziek, specials. Op lange termijn wordt wel gezocht naar andere programmatiemogelijkheden om de kosten te drukken. Deze kwestie ligt voor op de stuurgroep van Kultuurraad, een open vergadering waar het kulturele beleid uitgestippeld wordt.

6.
Een ingrijpende beslissing van de laatste Stuurgroep Kultuurraad (mei '80) bestond erin relatief meer gewicht te gaan geven aan werkgroepen, omdat op dit terrein Kultuurraad zijn aktieve kultuurpolitiek het best kan waarmaken. Alles wat door programmatie aangeboden wordt, moet (idealiter) via werkproepen ook door studenten zelf kunnen beoefend worden, vanaf de elementairste initiatie tot het nivo waarop je met je produkt naar buiten kan komen. Voor het eerste semester 1980-'81 organiseert Kultuurraad 23 werkgroepen (waarvan 11 in samenwerking met kringen), die 300 mensen bereiken. Met dit aanbod kan Kultuurraad nog niet aan de vraag voldoen, zeker als men weet dat het beschikbare aantal deskundige begeleiders in Vlaanderen bedroevend klein is. Dankzij hun bijna monopoliepositit kunnen zij aan vergoeding vragen wat ze willen en is het inrichten van werkgroepen voor Kultuurraad een zaak die heel wat subsidies opslokt. Toch blijven de meeste werkgroepen kwalitatief hoogstaand en behoren de deelnemersbijdragen tot de laagste van het land.

"Wij wensen binnen de studentenbeweging niet langer beschouwd te worden als geldverspillende luxepaardjes."

7.
Men zegt vaak dat de begroting van Kultuurraad te hoog ligt als je ze vergelijkt met deze van de andere raden.
Men moet hierbij echter goed in de gaten houden dat de andere raden een medebeheersfunktie hebben en voor hun werking kunnen terugvallen op door de universiteit voorziene infrastruktuur en diensten : Kringraad oefent de kontrole uit op de studentenparticipatie in de akademische sektor; Sociale Raad medebeheert en kontroleert Alma's, huisvesting...de Raad voor Studentenvoorzieningen; Sportraad kan beroep doen op de infrastruktuur van het sportinstituut. Kultuurraad daarentegen heeft aan deze universiteit iets opgezet waarvoor ze zelf de gepaste infrastruktuur moest uitbouwen en waarvan het beleid en beheer volledig autonoom door de studenten bepaald kan worden. 't Stuc programmeert produkties en neemt de artistieke vorming van de studenten op zich.
Op eigen verantwoordelijkheid en zonder kontrole van de universitaire overheid. Een werking met een dergelijke intensiteit, met de gewaarborgde degelijkheid, met een professionele begeleiding heeft geen bestaansrecht zonder geld.
En in verhouding tot de andere raden, inderdaad, veel geld. Een meer realistische vergelijking is echter : de begroting van Kultuurraad te leggen naast deze van Kringraad + de akademische sektor, van Sociale Raad + de sociale sektor, van Sportraad + UCLOS (Universitair Centrum voor Lichamelijke opleiding en Sport).

8.
en naar de kern van de zaak.
De plaats van Kultuurraad binnen de A.S.R. is ondankbaar. Met het oog op de bespreking van de begrotingen van de diverse raden wordt de verhouding tussen Kultuurraad en de andere raden weer erg gespannen. Sommige woordvoerders van Kringraad en Sociale Raad hebben het (terecht) graag over de komende bezuinigingen. Het is voor hen ook duidelijk dat Kultuurraad (en Sportraad) als eerste zal getroffen worden door de besparingswoede op de kabinetten en dat daarom op de begroting van Kultuurraad gesnoeid moet worden.
Nochtans blijkt uit de A.S.R. informatiekampanje (maart - april '80) dat de brede studentenbevolking akkoord gaat met het beleid van Kultuurraad zoals het afgespiegeld staat in de begroting.
Wel vroegen een aantal kringen een beter evenwicht tussen de gelden voor programmatie en werkgroepen, vraag waaraan vanaf dit akademiejaar (en opgenomen in de begroting 1981) ruimschoots werd voldaan.

Ondertussen werd alleen Kultuurraad verplicht te besnoeien in de werkingstoelagen van 1980 om het onthaal van de nieuwe studenden en de A.S.R-infodag van 22 oktober jl. te betalen. We laten de dubieuze overlegprocedure waarop deze beslissing tot stand kwam in het midden. Als Kultuurraad totnogtoe last had van besparingen, was het wel binnen de eigen A.S.R. -rangen. Tegen het advies van de studentenbasis. Met een uiterst emotionele argumentatie.

9.
Er is geen dialoog tussen de raden mogelijk op de A.S.R.-stuurgroep als men geen konsensus kan bereiken over de fundamentele premissen van een kulturele werking. Als kultuur op de A.S.R. door de politieke aktivisten van Kringraad en Sociale Raad enkel reden is tot wat vrijblijvende hilariteit, is de diskussie verpest. Als men de student louter wil zien als een blokkend, etend en wonend wezen verzandt het gesprek. Uiteraard moeten deze behoeften primordiaal voldaan worden, maar het recht op kreativiteitsbeoefening, op vorming, op een zinvolle vrijetijdsbesteding, op goedkope kulturele aktiviteiten is een verworvenheid aan deze universiteit waaraan men niet langer voorbij kan gaan. Een streven naar fundamentele maatschappijveranderingen maakt slechts enige kans op slagen als men ook aandacht besteedt aan de zogenaamde "bovenbouw"-fenomenen, d.w.z. de kultuur in de meest brede zin : hoe gedragen mensen zich ? welke waarden stelt men voorop ? hoe denkt men (sektair of pluralistisch) ? welke kansen op vorming heeft men ? wat vindt men mooi ?
Als bepaalde raden geen rekening willen houden met de student als kultureel wezen, dan kan men dit enkel benoemen met een woord dat in het begin van deze eeuw werd bedacht : biefsteak-socialisme.

10.
Op volgende A.S.R.-stuurgroepen komt het beleid van Kultuurraad, zoals de begroting daar een beeld van geeft, weer ter sprake. Hopelijk wordt het een diskussie ten gronde en wil men niet de vleugels afsnijden van een initiatief waardoor de Leuvense studentenwerking enig respekt afdwingt van andere universiteiten en een model wordt binnen het Vlaamse kultuurwereldje "rond de kerktoren".
We hopen meteen dat deze stellingen voldoende duidelijk zijn om de lezer de pen te doen grijpen en te doen reageren door zijn bedenkingen aan de Vetoredaktie over te maken. Slechts als de emoties tot argumentaties verhard worden, kunnen de bevoegde instanties de juiste beslissingen over Kultuurraad treffen. Al blijft kultuur een emotionele zaak.
Onder stelling 11 daarom een citaat uit het werk van een filosoof, ook uit het begin van deze eeuw :

11.
"Men kan kunst niet op dezelfde manier benaderen als politiek, niet omdat een artistieke kreatie een religieus rituee1 is of iets mystieks (alhoewel), maar omdat het zijn eigen wetten van ontwikkeling heeft, en boven alles omdat in een artistieke kreatie een enorme rol wordt gespeeld door onderbewuste processen, langzamer, ideëler en minder toegankelijk voor management en leiding. Artistieke kreatie, door zijn speciale karakter, ligt achter de andere facetten van de menselijke geest, en nog meer achter de geest van een klasse.
Je kan iets begrijpen en het logisch uitdrukken; iets heel anders is het organisch te assimileren, het rekonstrueren van het hele systeem van iemands gevoelens en het vinden van een artistieke uitdrukking voor dit nieuwe geheel. Dit laatste proces is langzamer en moeilijker te onderwerpen aan bewuste beïnvloeding."

Algemene Vergadering
Kultuurraad

Art Nouveau Kunst op 40 km

Europalia (80 loopt op haar laatste benen; België, 150 jaar of niet, heeft maanden in de Europese belangstelling gestaan. Als sluitstuk van dit jaarlijks evenement loopt er in het Paleis voor Schone Kunsten te Brussel tot 15 februari een tweede tentoonstelling (na die over de Breughelfamilie): Art Nouveau.
Opnieuw een Belgische aangelegenheid, wat enkele Nederlandse bezoekers op de tentoonstelling de opmerking optlokte dat het misschien wel het enige is waarmee 'België' kan pronken.

Art Nouveau kan dan al een Belgische uitvinding zijn op het einde van vorige eeuw, de familietrekken met de strekkingen "Bauhaus" en "Jugendstil" zijn zeer duidelijk (dat merk je o.a. als je in de "art shop" van het Paleis toevallig een Jugendstill-boek openslaat waarin voorwerpen staan afgebeeld die opvallend gelijken op tentoongestelde stukken).Herkennen doe je deze familie aan haar fijne lijnen, meestal slanke omhooglopende vormen, de afronding van hoeken en het veel voorkomende orchidee-motief; het heeft allemaal iets weg van ingetogen blijheid, ook van melancholie.

Ik heb me laten vertellen dat de Art Nouveau ernaar streefde de kunst dichter bij het volk te brengen. Dat uitte zich dan door haar stijlkenmerken over te brengen in gebruiksvoorwerpen. Daaruit heeft de tentoonstelling ook het grootste deel van de kollektie samengesteld : van riemgespen,

lampenstaanders, over kleren naar meubels tot een volledige slaapkamer toe.
Als je 'volk' zegt, wil daar wel eens de associatie 'arbeider' doorklinken en daaraan dachten de Art Noeveau-adepten ook : in de tentoonstelling hangt een plan voor arbeiderswoningen, wel met de bemerking "niet uitgevoerd"; wel uitgevoerd en legendarisch bekend (want sinds geruime tijd met de grond gelijk gemaakt) is het Brusselse Volkshuis van de socialisten van Horta die, samen met Van de Velde en Serrurier-Bovy, een stempel op de tentoonstelling én op de beweging zet. Je vraagt je echter toch wel af hoe 'volks' deze kunstrichting wel was. Want - als de tentoonstelling tenminste representatief is - waren vele werken originele ontwerpen en eenmalige uitvoeringen en - zelfs in die tijd - zal dat niet goedkoop geweest zijn.

Behalve de gebruiksvoorwerpen bevat de tentoonstelling ook "dekoratieve" elementen als schilderijen, beeldhouwwerken, glasramen. Prachtig, maar opvallend mysterieus en soms mytisch terzelfdertijd (zoals de enkele borstbeelden van Grieks-Latijnse godinnen). Wat James Ensor, met zijn vaak hekelende schilderijen, in deze tentoonstelling komt doen ...? Met zijn ronde, grijnzende maskerade-figuren was het wel een spreekwoordelijke steen in de kikkerpoel tussen al dat verfijnde, dromerige tot magische kunstwerk (let op : van Ensor geen kwaad woord!).

Als je de tentoonstelling bekijkt per "paviljoen" (telkens een bepaald thema) moet je noodzakelijkerwijze aan het einde een diavoorstelling van een klein kwartier passeren. M'n advies luidt dat je die montage blind voor de tussen- en ondertitels bekijkt. Doe je dat, dan krijg je nog een impressionant beeld van de Art Nouveau in een tijdskader. Doe je dat niet, dan word je gekonfronteerd met een detectivestationsroman waarvan de link tussen beelden en tekst kent noch wal raakt.

Bij vele tentoonstellingen bestaat het gevaar wel eens dat ze volgepropt staan. Dit is niet het geval bij de Art Nouveau-manifestatie; je kan rustig de tijd en de ruimte nemen om de voorwerpen te bekijken. Wat deze expositie ook boeiend maakt is het feit dat je niet telkens gekonfronteerd wordt met een bepaalde kunstuiting (i.c. schilderijen, beeldhouwwerken), maar met een kunst die zich over uiteenlopende terreinen uitstrekt. Als je er je heen- en terug treinreis voor over hebt en 50 fr entree (100 voor niet - studenten), mag deze tentoonstelling ten stelligste aangeraden worden. Bovendien kan je tot het einde van de maand (gratis) een expositie bewonderen van Gal in de "art shop" van het Paleis voor Schone Kunsten. Ben je niet erg bekend met zijn werken (via tijdschriften als De Nieuwe of Knack) en heb je vorig akademiejaar de kans in Elcker-Ik gemist, dan is dit dé gelegenheid om Gals grafische journalistiek te bewonderen.

marcel meeus

van Ensor geen kwaad woord!)

TAANT DE STER ?

STARDUST MEMORIES VAN WOODY ALLEN : IN HISTORISCH PERSPEKTIEF

Nog net voor het jaareinde is "Stardust Memories" uitgebracht, de nieuwste film van Woody Allen. Een must dus. Voor hem, als hij nog net zijn tempo (dwz jaarlijks een film afleveren) wil/moet aanhouden. Voor het filmpubliek ook, want na de stijgende kwaliteitslijn van zijn laatste meesterwerken staan de verwachtingen hoog gespannen. En niet zonder reden ...

Allen maakte eerst een reeks fascinerende, steeds betere zelfstudies, waarvan "Annie Hall" (1977) het overtuigende hoogtepunt was. Het zijn als maar zwaarder-psychologische autobiograverijen, op verteerbare satiretoon gebracht en met steeds verdergaande vormeksperimenten. Een vernieuwende en zeer persoonlijke kombinatie die weet aan te spreken, vooral dan bij een progressief intellektueel publiek. Het maakt hem op korte tijd wereldvermaard. Hij weigert de hem geestdriftig aangereikte Oskar ostentatief en ongeïnteresseerd. Hij is op slag dé cultfiguur van vooral de jongere generaties intellektualisten. Je moet gewoon met Woody Allen dwepen als je in die groep thuishoort, zoals bv. studenten plegen te doen. Dat dwepen is echter weer niet helemaal zonder reden...

Allen werkt daarna immers zijn onfeilbaarheid verder in de hand door "Interiors" (1978) te maken. Een film die velen nog meer aanspreekt, ook al gooit Allen enigszins het roer om. Het is zijn eerste door-en-door ernstige, psycholo-

gische studie - zonder hemzelf als protagonist, zonder de komische ondertoon ook, maar mét veel kwaliteitsnivo. De voorbeeldgrootmeester in de studie der vrouwenpsyche, Ingmar Bergman, is zowaar overtroffen ! Allen verbluft dan nog es iedereen kompleet met nog eenstap verder: "Manhattan" (1979). Het is een erg volwassen en verdiept verspelten van de twee stijlen. De Interiors-Bergman-touch geeft meer diepgang en dimensie aan het met humor doorweefde woelen in zichzelf. "Manhattan": een film voor de grote gallerij, heet het.

En daarna komt "Stardust Memories" (1980). En dat valt dan wat tegen, lijkt het, als je de lijn doortrekt. Hoewel...

De rijzende ster heeft klaarblijkelijk moeite om aan de gestelde nivo-eisen na "Manhattan" te voldoen. Hij gaat weer uitgebreid zitten navelstaren, om zichzelf en de mensen rondom hem schamper staan lachen, met daarachter de bekende, ingeklede zoektocht naar het eigen ik en naar enige houvast in het leven. Alles zoals voorheen dus, maar nu tot vervelens toe. De satire, de humorsaus... het is er nog wel, maar het schijnt niet meer te volstaan om het inerte, vastgevroren thema weer vlot te krijgen en verteerbaar te maken, zoals dat vroeger wel zo goed ging. Er is zand in de soepele machine. Ergens maakt hij het zich zelfs wat gemakkelijk door nu gewoon het filmen, hemzelf als filmmaker (zij het als Sandy Bates) en het wel en wee daarvan, te gebruiken als dekor voor zijn zoektocht naar de zekerheden des levens.

MAAR ! Juist dáár zit het dubbelzinnige, het schizofrene van deze film. En dat redt de prent ook ! Alles wat de kritieken (dat deze film een terugval is: cfr.bv.supra) moet staven, is namelijk door Allen in "Stardust Memories" zelf opgevangen... Juist omdat het over fimen gaat, over zijn films, kan hij ingaan op de kritieken erop in de lijn van zijn eigen traditie. Zijn film werkt dus in twee richtingen: de kliché-wordende konstante in zijn films (de zoektocht) wordt bijna dekor om het zelf eens te kunnen hebben over zijn eigen films en de manier waarop ze bekeken worden. Roem wordt hem overdadig toegezwaaid en dat is niet zijn doel. Hij weet er zelf niet helemaal weg mee, het hoeft voor hem allemaal niet. Meer nog: de manier waarop men met geestdriftige lof zijn films benadert, zit hem dwars en vindt hij lachwekkend. Met name het diepgaand filosofisch verklaren ervan en dan met blinde eerbied de handen ten hemel heffen om zoveel genie... Dat heeft met hemzelf, zijn fundamentele twijfels en onzekerheden (en hoe hij ze in filmtaal uitdrukt) allemaal niet veel te maken. En daar blijft het voor hém toch wel om draaien.

Zijn nieuwe film is dus anders hoewel het op het eerste zicht een gewone, niet meer zo geslaagde voortzetting is van zijn vorige werk. Maar Allen distantieert zich tevens van die formule van het sukses, in zoverre dat hij met diezelfde middelen probeert er bedenkingen over te maken. Daar heeft hij recht op, ook om het aan zijn publiek mee te delen. Hoewel dat daar misschien niet zo'n boodschap aan heeft: het verafgoodt hem en vindt deze film niet meer de overtuigingskracht hebben v an het verbluffend-geniale dat ze hem voorheen toeschreven. Terugval, jawel. Dat is één visie...

Het betekent ondertussen niet dat de film niet toch nog zinvol is. Vooral - maar dat valt in de kritieken veelal tussen de plooien van de inhoudelijke diskussies - dat hij weer heel knap gemaakt is. Op de korte tijd van nog geen anderhalf uur is bv. het spel met zwart en wit (want het is weer geen kleurfilm) bij momenten even indrukwekkend als in "Manhattan". De vertolkingen zijn zeer indringend: je krijgt de indruk of heel Allens Umwelt - een levend geworden doek is van James Ensor of Jeroen Bosch. Meerdere shots zijn filmisch opvallend sterk in hun eksperimentele of verrassende kracht, zoals bv. de hele openingssekwens in de trein en de gedurfde zijstap met de buitenaardse wezens. Voor dit soort dingen moet je dan natuurlijk wel oog willen hebben, en dat kan je niet van iedereen gaan verwachten, wat trouwens ook niet nodig is. Je zoekt en vindt in een film wat met je smaak overeenkomt. Het is alleen een andere visie.

Een film dus met kwaliteiten en gebreken, die respektievelijk zwaarder gaan wegen afhankelijk van hoe je hem beoordeeld. Zat je te wachten op "de volgende in de rij na "Manhattan"", dan valt deze voor jou misschien wat zwak uit; neem je hem apart als iets nieuws, dan kan je er toch het nodige uit overhoudenom hem meer dan heel middelmatigjes te vinden. Zoals het betoog probeert te bewijzen. Niet al te overtuigend ? Ga hem gewoon zien en denk er het jouwe van. Ieder heeft recht op zijn smaak en voorkeur. Een filmkritiek is trouwens niets anders dan één mening die iemand probeert weer te geven en te argumenteren naar een lezerspubliek toe. Wat bij deze gebeurd is. Verder reiken de ambities niet...

J.H. Verbanck.

AKADEMISCHE RAAD

GEEN ATP IN KIESCOLLEGE

In mei hebben de rektorverkiezingen plaats. Volgens artikel 15 van het Gewoon Regelement-Struktuur zijn de leden van de respektievelijke faculteitsraden en de leden van de Akademische Raad, voor zover deze geen lid zijn van een Fakulteitsraad, stemgerechtigd. Dit wil zeggen dat het kieskollege bestaat uit alle full-time Akademisch Personeel (AP) een afvaardiging van het deeltijds Akademische Personeel (dAP), een afvaardiging van het Wetenschappelijk Personeel (WP) en een delegatie van de studenten. Eén geleding zal, als men abstraktie maakt van de Algemeen Beheerder, niet vertegenwoordigd zijn in het kieskollege: het Administratief en Technisch Personeel (ATP).
Tijdens de drie vergaderingen van de Akademische Raad van het eerste trimester van dit akademiejaar werden standpunten en argumenten voor en tegen de opneming van een ATP-vertegenwoordiging in het kiezerskorps afgewogen.
Heg resultaat van deze besprekingen heeft men reeds vernomen. Wij geven graag een bondig overzicht van deze problematiek.

KIESCOLLEGE

Zoals gesteld in de aanhef bestaat het kiescollege uit de samenvoeging van alle Faculteitsraden en de Academische Raad, waarbij iedere persoon slechts één stem heeft. Zodoende mogen de decanen van de Faculteiten en enkele studenten- en WP-vertegenwoordigers slechts één stem uitbrengen. Laat ons dan even de samenstelling van de Faculteitsraden bekijken. Artikel 32 van het Gewoon Reglement-Structuur van de KUL stelt dat de Faculteitsraad bestaat uit alle fulltime leden van het AP en uit een vertegenwoordiging van het dAP, van het (vast en tijdelijk) WP en van de studenten Het aantal leden uit deze laatste drie genoemde geledingen mag maximaal 2/5 van het totaal aantal leden van de Faculteitsraad bedragen. Dit wil zeggen dat de proffen over een statutair vastgestelde meerderheid beschikken. Voeg het fulltime en deeltijds AP samen, dan hebben ze méér dan 3/5 meerderheid in de Faculteitsraden, en dus ook in het kiescollege.
We halen de samenstelling van de Academisch Raad nog even aan. Artikel 11 van het Organiek Reglement en artikel 5 van het Gewoon Reglement-Structuur zegt dat de Academische Raad bestaat uit de Rector, de Vice-Rector, de Algemeen Beheerder, de Rector van Kortrijk en de twee Groeps voorzitters (deze zes personen worden nog bijgevoegd aan het kiescollege); de decanen (zij zitten reeds in het kiescollege); vier vertegenwoordigers van het WP (voor zover zij niet in een Faculteitsraad zitten, worden zij ook toegevoegd) en vier studentenvertegenwoordigers ; te weten : Tony Heeren (Rechten), Philippe Clerick (Romaanse), Fons Mertens (Geneeskunde) en Jan Sempels (Informatica). Deze laatste twee studenten worden toegevoegd aan het kiescollege.

ONBEZETTE MANDATEN

Toen het Gewoon Reglement-Structuur, en meer bepaald genoemd artikel 32, een tiental jaren geleden in werking trad, was de gestelde 3/5 tegen 2/5 verhouding van AP tegenover dAP, WP en studenten in de Faculteitsraad nagenoeg exact. Maar door de jaren heen promoveerden meerdere WPers tot prof en werden van buitenuit proffen benoemd, met het gevolg dat het aantal APers groter werd. Deze werden automatisch lid van de Faculteitsraad, maar het aantal mandaten van wat we kortweg de 2/5-categorie zullen noemen, bleef in de meeste Faculteitsraden constant. Hetgeen tot gevolg heeft gehod dat de APers, geen 3/5, maar vaak een nog grotere meerderheid kregen in de Faculteitsraad. In het huidige kiescollege bezitten de fulltime APers een effectieve meerderheid van om en bij de 67%. Wil men de verhouding van 3/5 tegen 2/5 exact behouden, dan moeten er dus een aantal dAPers, WPers en studenten bijkomen in de Faculteitsraden. Dit wil zeggen dat er een verschil is tussen het reglementair aantal mandaten en de effectieve bezetting van de 2/5 categorie. Laat ons dit verschil de onbezette mandaten noemen.
In enkele Faculteiten, zoals in Letteren en Wijsbegeerte, werd regelmatig de effectieve bezetting van de 2/5 categorie aangepast, zodat de "heilige" verhouding nagenoeg gerespecteerd is. In de meeste Faculteiten echter gebeurde dit niet! Men kan opmerken dat dit te wijten is aan de nalatigheid van dAP, WP en studenten, maar er zijn ook Faculteiten bekend waar studenten om een aanpassing en dus een uitbreiding van hun vertegenwoordiging gevraagd hebben, maar waar dit stuitte op een verzet vanwege het Bureau. De vraag blijft dan of deze onbezette mandaten door de proffen geinterpreteerd worden als mandaten die de 2/5 categorie toekomen. Zonder dat de proffen zich hierover officieel hebben uitgelaten, kunnen de studenten zich niet van de indruk ontdoen dat de 3/5 tegen 2/5 verhouding door de proffen gezien wordt als een minimum i.p.v. als een exacte verhouding.

STANDPUNTEN

Wie het voorstel om een ATP-delegatie te laten opnemen in het kiescollege gelanceerd heeft, doet er weinig terzake toe. Wel heeft men reeds enige tijd gelden in de hoogste kringen van onze unief erover gepraat. Tijdens hun bijzondere Vergadering in Parijs, hebben de leden van het Bureau Academische Raad en de decanen besloten : "De vergadering meent dat het ATP dient deel te nemen aan de rectorverkiezingen. Vermits de volgende verkiezingen reeds 1981 plaats hebben, mag niet getalmd worden met de besprekingen omstrent de deelnemingsmodaliteiten." Deze beslissing dateert van juni 1979 Nadien hoorde men hierover niets meer. We kunnen wel ver moeden dat er besprekingen zijn geweest tussen de Academische Overheid enerzijds en de syndicale delegatie van het ATP anderzijds, maar hierover bestaat geen zekerheid.
Tijdens de Academische Raad van oktober jl. namen we kennis van het standpunt van de proffen. Prof L. Van Gerven (natuurkunde-prof), voorzitter van de Vereniging van Vlaamse Professoren Leuven (VVPL), stelt dat de VVPL van oordeel is dat een uitbreiding van het kieskollege met niet-faculteitsraadleden alleszins niet mag gebeuren ten laste van het professoren-percentage, maar moet gebeuren ten laste van de geledingen die, in vergelijking met andere Belgische uniefs, relatief beter vertegenwoordigd zijn in dit college.
Over een eventuele opneming van een ATP-delegatie spreekt de VVPL zich niet uit.
De Leuvense Organisatie Van Assistenten en Navorsers (LOVAN), bij monde van de WP-vertegenwoordiging op de Academische Raad, stelt dat zij niet zonder meer afwijzend staan t.a.v. het vrijmaken van enkele van hun mandaten, maar dan wel op voorwaarde dat dit niet alleen gebeurd ten koste van het WP, maar dat dit moet gebeuren door spreiding over alle betrokken geledingen.
Tijdens de Academische Raad van oktober stelde de studentendelegatie zich principieel akkoord met een participatie van het ATP. De volgende vergaderi ng in november werd het standpunt van de studenten, zo als afgelijnd door de Algemene Vergaering van Kringraad-ASR, bekend gemaakt. Het was drieledig :

1) er moet een ATP- delegatie komen in het kiescollege en in de Faculteitsraden.
2) het opnemen van deze delegatie mag niet ten koste gaan van de ondervertegenwoordigde geledingen (d.w.z. : de assistenten en de studenten).
3) het opnemen van deze delegatie moet gebeuren voor de eerstkomende verkiezingen.

Het is duidelijk dat het ATP, net zoals de proffen, assistenten en studenten, een geleding vormen aan onze unief en bijgevolg het recht heeft op dezelfde participeringsmodaliteiten in de besluitvorming. Vanuit de zeer beperkte deelname van WP en studenten in het medebeheer, dus de grote ondervertegenwoordiging van deze geledingen is het ook vrij duidelijk dat zij niet alleen mandaten willen of zelfs kunnen vrijmaken.

Op de Academische Raad van november jl. namen we kennis met een uitgewerkt voorstel vanwege de Decaan van Psychologie en Pedagogie. Dit voorstel voorzag in de opneming van een ATP-delegatie ten bedrage van een kleine dertig personen, door deze te plaatsen op de onbezette mandaten van de 2/5 categorie. D.w.z. dat de 2/5 categorie zal moeten afzien van een eventuele uitbreiding van hun effectieve bezetting. De vergadering besloot de discussie over de opneming door te stellen dat een oplossing alleen haalbaar is wanneer ze steunt op een consensus tussen de geledingen en niet als ze wordt opgelegd. Het was toen duidelijk dat er geen consensus was wat betreft de principiele stellingnamen van VVPL, LOVAN en Kringraad-ASR.
Intussen had de nationale vrij gestelde van de Landelijke Bedienden Centrale (LBC), namens de Syndicale Delegatie van het ATP gevraagd aan de Rector om het ATP-standpunt op de Academische Raad te komen verkondigen. Dit werd niet toegestaan door de Rector omdat deze het weinig zinvol vond : er was toch geen oplossing in het vooruitzicht. Hierop werd bitsig gereageerd door de LBC. Zij doen daarbij een voorstel, waarbij de ATP-delegatie zou bijgevoegd worden bij de 2/5 categorie, dus op de onbezette mandaten. Aan de "heilige" verhouding wordt dus niet geraakt en er zal geen vermindering zijn van de effectieve bezetting van de andere geledingen. Tijdens de Algemen Vergadering van Kringraad op 12 december 1980 beslisten de studenten het vol-

vervolg op blz. 11

R V S

MEDEBEHEER

EEN APPELTJE VOOR DE DORST

De diskussie rond de begroting '81 is afgesloten. De strijd is gestreden. Als klapstuk op de vuurpijl werd op de laatste raad van 1980 het hoofdstuk A.S.R. behandeld. Ons eigenste orgaan dus. Een reden temeer om onze ogen en oren open te houden. En dat deden we dan ook.

Begroting ASR

"Kunnen wij de aanvraag van de A.S.R. voor de begroting van 1981 goedkeuren, ja dan neen ?" Dit was de krusiale vraag op de vergadering van 19 december (niet toevallig even voor de feestdagen).
De situatie was de volgende : de aanvraag van de A.S.R. bedroeg 10,5 miljoen hetgeen een forse stijging betekende t.o.v. het vorige jaar (7,5 miljoen in 1980). Als hoofdoorzaken hiervoor werden de herberekening van de personeelskosten en de meer kringgerichte en informatieve werking naar voren geschoven. Terecht trouwens. Het weekend van kring- en sociale raad, de nieuwe impulsen voor de massasport en het informeren van de studenten door dokumentatie werd op algemeen jageknik onthaald. De resultaten van VETO (uw lijfblad dus) werden zeer goed bevonden. Positieve dingen alom dus. Maar, zo werd gesteld, de studenten dienden enigzins tot de realiteit terug te komen.
Uiteindelijk kwam de volgende regeling uit de bus. Het personeelsbudget wordt aanvaard met dien verstande dat de sportraad naar zijn extra-vrijgestelde kan fluiten (een extra-vrijgestelde die nodig is trouwens).
Er wordt, en dat voorstel werd uiteindelijk gesteund door de studenten, uitgekeken om toch de sportraad zijn vrijgestelde te bezorgen door even te gaan neuzen bij UCLOS. Het bedrag voor de werking mag stijgen met 10% en de som voorzien voor ISOL wordt geschrapt (die betoelaging gebeurt dan via Vesalius). Als we een rekensommetje maken, dan komen tot 8,8 milj. Heel wat minder dan oorspronkelijk dus.

een overzicht

De diskussies rond bepaalde punten hebben niet zelden hoge toppen bereikt. De resultaten zijn dan ook navenant. Zetten we ze even op een rijtje.
Verhoging van de maaltijdprijzen met 4 fr (voor de dagschotel). Wat betreft de huisvesting is er de invoering van een kategorie D (netto belastbaar inkomen van meer dan 1,5 milj. fr. en de verhoging van de huurprijzen van kategorie C met 6%. Door deze maatregelen wordt een gedeelte van het tekort opgevangen. De rest wordt bijgepast vanuit de inschrijvingsgelden.
Diezelfde inschrijvingsgelden worden ook aangewend om de Faculty Club van voedsel te voorzien. Uitbatingstekort heet het. De begroting van de dienst pers en voorlichting stijgt met méér dan 1 miljoen t.o.v. het vorige jaar (met o.a. de akademische tijdingen). Nog steeds is er geld voorhanden om allerlei kunstwerken aan te kopen, terwijl de studenten hun eigen sociale sektor moeten betalen. De totale begroting voor de sociale sektor beloopt nog geen 250 milj., die van de akademische sektor 3,8 miljard waarvan meer dan 60% naar de lonen van het AWP gaat.
De solidariteitsbijdrage vanwege de hoge van de unief - die dat zouden ervaren als een beet van een spin in de huid van een olifant - werd echter zonder meer afgewezen. Het was niet haalbaar en het moest nationaal bekeken worden, zo werd mij togefluisterd. Sterker nog, velen wilden wel, maar niet ten voordele van de studenten (dat verdorven schepsel), wel ten voordele van de kansarmen in onze maatschappij.
Prachtig ! Hopelijk zien we elkaar weer in de strijd hiervoor. We zullen er zijn.

MEER DAN OOIT:

Sinds geruime tijd cirkuleerden er de hardnekkigste geruchten in onze studentenstad over allerlei opruiende anti-oorlog en pro-vrede-aktivisme.
In de tweede week van decembermeenden we een spoor te hebben gevonden; nu reeds is ons dossier af en kunnen we het openbaar maken.
Immers, bestaan doen ze echt ! Hun hoofdkwartier ligt zelfs aan de randen van deze stad, en laatst konden we infiltreren op hun nationale manifestatie te Brussel.
Het was inderdaad die twintigste december van vorig jaar dat heelwat jongeren hun schreden naar de Ancienne Belgique richtten om er de tweede Anti-Oorlogsdag te beleven. Aanwezig waren daar die scouts, KSA'ers, jeugdklubmedewerkers en nog ander jong gespuis, die de krankzinnige wapenwedloop en de afschuwelijke gevolgen daarvan welletjes beginnen te vinden. Gedurende het gehele jaar 1980 organiseerden zij in hun plaatselijke kerne tal van aktiviteiten i.v.m. Vrede, Defensie en Ontwapening; en dit om hun levensgenoten meer bewust te maken van deze problematiek. Al dat wereldgeweld begon hen ferm de keel uit te hangen; vandaar dat ze verleden jaar met hun jeugdkern debatten, video- of filmprogramma's, toneelvoorstellingen, informatieve spelen, akties, vredesanimatie en Anti-Oorlogsfuiven organiseerden.
En dat alles gebeurde in samenwerking of met de medewerking van het Anti-OorlogsKomitee. Deze laatste is een koepelorgaan van de meest diverse jongerengroeperingen - nationaal of regionaal - en is in die zin een 'jongerenfront voor de Vrede'.
Al dit bruisend jongerenprotest en dit zoeken naar alternatieven voor de huidige wereldbrandhaard kulmineerde in een nationaal georganiseerde Anti-Oorlogsdag te Brussel.
De voornaamste eisen naar deze dag toe, weergegeven in een Anti-Oorlogsmanifest- waren:

- Ontwapenen, de Grootmachten eerst !
- Geen Belgische wapenhandel voor onderdrukkende regimes !
- Geen kernwapens in België, Europa !
- Steun aan de strijd voor Onafhankelijkheid en zelfontwikkeling van de Derde Wereld.
- Wil je vrede, Strijd ervoor !

De dag startte om 14 uur met Vredesanimatie. Enerzijds waren er een drietal optredens met een jeugdfanfare, een jongerenzanggroep Hei Pazoep en een zeer degelijke Anti-Oorlogsshow van Vuile Mong en z'n Vieze Gasten, een gezelschap dat volgend jaar beslist veel aandacht verdient in de Anti-Oorlogswerking.
Anderzijds waren er doorlopend stands. De info-stands van jongeren-en vredesorganisatiies hadden veel bekijks; maar nieuw waren wel de doe-stands waar je fakkels kon maken, je eigen badge persen, een spandoek beschilderen, sandwich-borden maken, aan een ballonnenwedstrijd met vredeswensen deelnemen en tal van andere aktiviteiten.

Na een sterk geanimeerde fakfeltocht was het terus verzamelen geblazen in de Ancienne Belgique voor het totaalspektakel 'Strijden tegen Oorlog'. Hoewel inhoudelijk sterk uitgebouwd met af en toe degelijke stukjes teater, werd het geheel toch al te zeer naar beneden getrokken door het weinig op elkaar ingespeeld zijn van de akteurs, en de grove haperingen tussen de verschillende sekwenties. Maar een boodschap hield je er zeker aan over, en dat zal wel de hoofdbedoeling zijn geweest. De dag werd besloten met een tweetal rockgroepen : de Lychees en de Employees. De Lychees is een kersverse rockgroep die ontstond op initiatief van een aantal mensen die met het Anti-Oorlogskomitee werken, of achter diens werking staan. Hoewel (alsnog?) duidelijk niet commercieel,, is de aanpak wel professioneel. Naast eigen Anti-Oorlogssongs, spelen ze ook een aantal sterke covers. Kortom, omwille van twee redenen een best te genieten fuifgroep.
Wat nu precies de organisatie zelf is, en wat haar doelstellingen zijn, daarvoor kan je terecht in vorige VETO, of op ondervermeld adres.
Hoe de jaarplanning nu precies is, wat het Anti-Oorlogskomitee te bieden heeft aan jeugd kernen overal in het Vlaamse land, en wat het Komitee in Leuven zoal plant te organiseren, daar kan je wellicht in de volgende VETO voor terecht.
Maar neem best nu reeds kontakt op met Ilse, Tjhoi, Luk of Philippe op de
Geldenaakse Vest, 24 bus2
3000 Leuven
016 - 22.71.97
... want 't zijn toffe mensen we hebben het zelf gezien...

EEN NIEUW INITIATIEF

werkgroep sociale realiteit

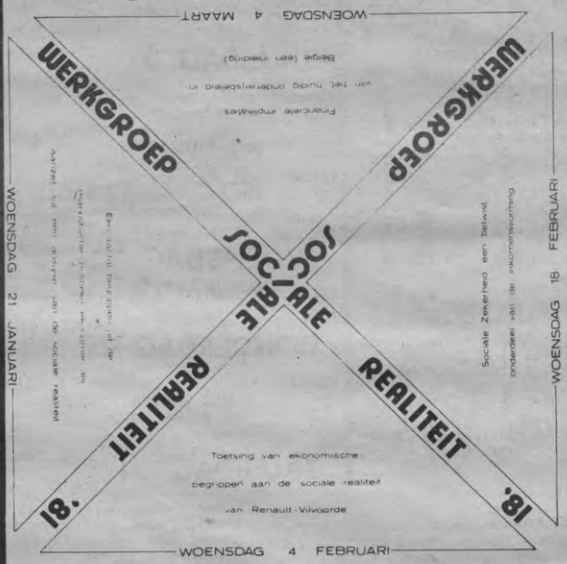

Een aantal inividuen gingen onlangs van start met een werkgroep SOCIALE REALITEIT. Het initiatief richt zich in de eerste plaats tot de progressieve studenten. Het ligt immers in de bedoeling van de initiatiefnemers de inzet voor de sociale vooruitgang aan te wakkeren onder de studenten. De betrokkenen zijn allemaal op één of andere manier aktief in de studentenbeweging.

"We stellen vast dat heel wat geëngageerde mensen het progressief ideeëngoed niet goed genoe meer meester zijn. In vele gevallen heeft dit verwarring en ontmoediging voor gevolg, wanneer zij gekonfronteerd worden met een vaak gesofistikeerde argumentering vanuit een burgerlijke ideologie. Dit leidt op termijn tot immobilisme binnen een beweging, in casu de progressieve studentenbeweging. M.a.w., volgens de pas opgerichte werkgroep is dit gebrek aan vorming dé hinderpaal die voor velen een daadwerkelijk en doelbewuste inzet op sociaal vlak in de weg staat.

Vandaar dan ook dat het vooral deze hiaat is, die de voorbije 6 à 7 jaar gevallen is, die men wil opvullen.
Werkgroep Sociale Realiteit heeft -althans vooralsnog- niet de ambitie zich uit te bouwen tot een heuse organisatie. Het moet opgevat worden als "een eerder individueel initiatief bedoeld om een leemte aan vorming op te vullen, daar, waar je als gevolg daarvan tussen de massa aktiegroepen, -groepjes en -groupuscules de doelgerichte beweging niet meer ziet."
De mensen van de werkgroep hebben inmiddels niet stilgezeten : voor de nabije toekomst staan er al een aantal vormings aktiviteiten op stapel :

woensdag 21 januari :

"Een aantal begrippen uit de marxistische politieke ekonomie als aanzet tot een analyse van de sociale realiteit."

woensdag 4 februari :

"Toetsing van ekonomische begrippen aan de sociale realiteit van Renault-Vilvoorde."

woensdag 18 februari :

Sociale zekerheid : een betwist onderdeel van de inkomensvorming."

woensdag 4 maart :

"Financiële implikaties van het huidig onderwijsbeleid in België (een inleiding)."

Deze namiddagen gaan telkens door in *H.I.W. of Milkbar Alma*

en voor elke zitting wordt een dossier samengesteld -een bloemlezing van begeleidende teksten- dat vooraf door de deelnemers aan de aktiviteiten te verkrijgen is.
"De diskussie en studie van deze themata willen we toetsen aan de dagdagelijkse realiteit van de werkende bevolking." De werkgroep denkt dus op deze manier de muren rond het *universitaire ghetto* open te breken om een bundel aandacht voor de sociale werkelijkheid binnen te laten. Deze aandacht is in het universitaire milieu inderdaad al te vaak een randverschijnsel. Dit initiatief kan dan ook enkel gezichtsverruimend werken voor de meerderheid van de studenten en zal zeker en vast de inzichten stofferen van hen die reeds op min of meer intuïtieve basis een "progressieve aandrang" voelden.

H.J.B.

De kontaktpersonen voor deze werkgroep zijn :

Philippe Clerick, Herman Francq, Kris Van den Briel, Hans Van den Broeck, Paul Van Mellaert, Rudy Veestraete.
Inschrijving voor deze vormingsdagen is mogelijk bij :
Kris Van den Briel, Sociale Raad 's Meiersstraat 5 LEUVEN

Paul Van Mellaert, Kringraad 't Stuc Van Evenstraat 2 D LEUVEN

vervolg van blz. 10

gende compromis-voorstel te sturen naar de Academische Raad van december. Niettegenstaande zowel proffen, assistenten en studenten principieel akkoord zijn met de participatie van het ATP, kwam er nog geen uitwerking van dit

akkoord omdat de proffen geen enkele bijdrage wilden leveren. Daarom stelden de studenten voor nû reeds hun bijdrage te doen (dit zou erop neerkomen dat het ATP 9 onbezette studentenmandaten krijgt), wordt dit goedgekeurd dan zal er reeds een ATP-delegatie deelnemen, hetgeen het vertrek punt was van het studentenstandpunt. Op de Academische Raad van december scheen de WP vertegenwoordiging dit ook te willen doen en iedereen dacht dat de impasse doorbroken was, totdat de Rector zei dat het niet meer zal gaan voor deze verkiezingen. Omdat het opnemen van een ATP-delegatie een verandering van artikel 32 van het Gewoon Reglement-Structuur met zich meebrengt en dit kan men nooit op tijd gedaan krijgen! In januari worden de kiezerslijsten goedgekeurd en er zal geen ATP-er bijzijn!
Het is dus vrij duidelijk dat de studenten en de assistenten hun verantwoordelijkheid t.o.v het ATP wilden nemen, maar dat de grote dwarsliggers de proffen zijn. Zij zijn zo zeer gebrand op ieder tiende van een percent van hun meerderheid, dat zij niet de minste verantwoordelijkheid t.o.v. het ATP wilden nemen. De oorzaak van het niet-opnemen van een ATP-delegatie ligt dan ook bij hun!

ECHTE REDEN.

Twee redenen werden gemeld voor de niet-opneming. Ten eerste : de Academische Raad kan of mag niet opleggen aan een geleding, maar er moet in consensus beslist worden hoe het ATP wordt opgenomen. Ten tweede : de tijdsfactor. Het opnemen van een ATP-delegatie kan niet gebeuren voor januari als de kiezerslijsten moeten hedgekeurd worden.
Nochtans hoorden we tijdens de discussies bepaalde elementen die ons een derde reden doen vermoeden.
Stel dat een ATP-delegatie zou opgenomen worden, wie zou er dan bij zijn ? De Facultaire ATP-ers (secretarissen,...), centraal ATP-ers (technische diensten,...) of de leden van de Syndicale Delegatie ? Tijdens de discussies werd deze laatste categorie "scheef" bekeken. Wij menen nochtans dat dit autonoom zou moeten bepaald worden door het ATP zelf! Kringraad zou ook nooit dulden dat proffen of assistenten zich kwamen bemoeien met de aanduiding van de studentenvertegenwoordiging.
Hetzelfde geldt mutatis mutandi waarschijnlijk voor LOVAN. Zonder dat zij er zich officieelin die richting heeft over uitgelaten, kunnen we ons niet van de indruk ontdoen dat de echte reden zou zijn dat de Academische Overheid niet kan dulden dat de vakbeweging - via een delegatie - aan de rectorverkiezingen deelneemt! Hebben we het goed voor of niet ?

JANUARI

WOENSDAG 14

Leren Solliciteren : training ; 4 sessies van 2 u
inl.: tel.225684
(org. Coördinatiecommissie voor plaatsingshulp)

FILM : AU NOM DU FUHRER (Lydia Chagoll)
Aud.Vesalius; 20.30 u; 50/40 F
(org.Kultuurraad)

DONDERDAG 15

TAPTOE : Herman Teurlinck een Brusseleir ;'t Stuc
(org.Germania)

ZACHTE TECHNOLOGIE : Afwerken van een schaalmodel van een biogasinstallatie
St.Janshuis,Celestijnenlaan 101,Heverlee; 14-17 u
(org. Werkgroep Technologie)

ROCK : JO LEMAIRE + FLOUZE en WEEKEND
Grote Aula; 20.30 u; 110/160 F
(org. Kultuurraad i.s.m. Delper Booking)

MAANDAG 19

TONEEL : Onder het melkrund (D.Thomas)
20.00 u ; 60 F ; 't Stuc
(org. VRG)

FILM : THE BUS (Bay Okan)
Auditorium Vesalius ; 20.30u ; 50/40F
(org. Kultuurraad)

DINSDAG 20

MUZIEK : THE SNEAKERS
't Stuc ; 20.30u ; 60 F
(org. The Sneakers)

WIE IS BANG VAN DE CHIPS ? : de ekonomische aspekten van de chiptechnologie (zie kader)

WOENSDAG 21

TONEEL : THE LONDON THEATRE GROUP met HAMLET van Steven Berkoff ; 't Stuc ; 20.30u ; 100/150 F
(org. Kultuurraad ism Vlaams Theatercircuit)

Leren Solliciteren : zie woensdag 14 januari

VRIJDAG 23

INFORMATIESESSIE voor vrijwilligers in ontwikkelingsprojekten vd derde wereld ; plaats:Baal
inl.: tel.091-23 28 95
(org. ITECO)

ZATERDAG 24

BETOGING : Vrouwen tegen de krisis
14u ; Hooverplein ; gratis

ZONDAG 25

Informatiesessie : zie vrijdag 23 januari

MAANDAG 26

FILM : TOKYO MONOGATARI (Ozu)
Aud. Vesalius ; 20.30u ; 50/40 F
(org. Kultuurraad)

DINSDAG 27

TONEEL : GUIDO LAUWAERT met 'Reis naar het einde van de wereld'
't Stuc ; 20.30u ; 120/80 F
(org. Kultuurraad)

LEZING : "Het derde oog, de gouden wonderbloem"
Sted. Voordrachtzaal ; 20.00u ; gratis
(org. Rozekruisersgenootschap)

WOENSDAG 28

GERMANISTENKABARET ; 't Stuc (org. Germania)

DONDERDAG 29

KONCERT : STUDIO VOOR EXPERIMENTELE MUZIEK
't Stuc ; 20.30u ; 120/80 F
(org. Kultuurraad)

ZATERDAG 31

Studie en informatiedag rond "ENERGIE EN DERDE WERELD" ; sted. kultureel centrum , Brusselsestr. 63 ; 9.30u - 12.30u ; 50 F (org. ATOL)

FEBRUARI

MAANDAG 2

FILM : DE ZWARTE GOD EN DE BLONDE DUIVEL (Rocha)
Aud. Vesalius ; 20.30u ; 50/40 fr
(org. Kultuurraad)

TENTOONSTELLING : WANDTAPIJTEN ; kunstgalerij EMBRYO, J.Lipsiuslaan 20
9 JANUARI - 1 FEBRUARI

WORKSHOP : "Klassieke Pantomine" o.l.v. Carlos Decoene ; Antwerpse mime-studio
11 JANUARI (10-13u) - 29 MAART
Prijs : 1200 fr per maand

ONTSPANNINGSYOGA o.l.v. Lieve Clerinx
iedere donderdag van 18 tot 19 u vanaf 15 JANUARI tot MAART ; 't Stuc ; 400 F/8x

Kommunikatiekursus voor sociale werkers, leerkrachten, geïnteresseerden ; inl. 014/413675
(org. TIEM)

RADIO SCORPIO

«chips»

DINSDAG 20 JANUARI 1981 te 20u in het Kandidatuurcentrum, Celestijnenlaan 200 A te Heverlee, een avond over de EKONOMISCHE ASPEKTEN van de chiptechnologie, ingeleid door Frank Moulaert, ekonoom en lid van de studiegroep POLEKAR. De 'chip' of mikroprocessor is een minuskuul siliciumplaatje waarop tot 100.000 elektronische komponenten zijn samengebracht, een komputer in miniatuur. De chip kan moeilijk en gevaarlijk werk gemakkelijker of overbodig maken, maar welke gevolgen zal deze nieuwe technologie hebben op de tewerkstelling, wanneer een aantal jobs beter door robotten kunnen uitgevoerd worden, die betrouwbaarder zijn,geen tijd verliezen, niet staken,... Hoe zal onze maatschappij eruit zien als deze technologie doorzet ? Hoe zal het inkomen verdeeld worden dat door steeds minder mensen verworven wordt ? Welk is de rol van de overheid in deze problematiek ? Op deze avond wordt dieper ingegaan op de gevolgen voor tewerkstelling zowel kwalitatief als kwantitatief, naast inkomensverdeling, kapitaalmarkt,...
Nadien zal met geïnteresseerden verder doorgeboomd worden op deze problematiek,in een vijftal bijeenkomsten , aan de hand van standpunten van verschillende groepen uit binnen- en buitenland.

VROUWENWERKING ELCKER-IK

Basiskursus politieke vorming voor vrouwen
10 dinsdagvoormiddagen : (om 9.30u)
27/1 - 3/2 - 10/2 - 17/2 - 3/3 - 10/3 - 17/3
24/3 - 31/3 - 7/4

Vrouwen onderzoeken hun eigen situatie = VOS
11 donderdagavonden: (om 20.00u)
20/1 - 5/2 - 12/2 - 19/2 - 26/2 - 5/3 - 12/3
19/3 - 26/3 - 2/4 - 9/4

Kursus vrouwen in de middenleeftijd = vim
2 dagen van 10 tot 16 u
13/1 - 20/1

Kursus zelfverdediging voor vrouwen
10 donderdagnamiddagen van 13.30u tot 15.30u
8/1 - 15/1 - 22/1 - 29/1 - 5/2 - 12/2 - 19/2
26/2 - 5/3 - 12/3

Alle kursussen gaan door in de lokalen van
ELCKER-IK
BLIJDE INKOMSTSTR 115
3000 LEUVEN
Tel.: 016/ 23 96 92

BURGERDIENST

De Eglantier (dagverblijf voor zwakzinnige kinderen) Coige 19, 3031 Leefdaal. 02/7674705, heeft vanaf 1/4/81 werk voor een gewetensbezwaarde. De instelling is erkend door het ministerie van binnenlandse zaken.

OPVANGADRES

Enkele hulpverleningsorganisaties in het Leuvense zoeken vrijwilligers die mensen voor enkele dagen of langer onderdak willen verschaffen. Voor meer inlichtingen: tel. 23 99 76 tussen 7 en 23 uur.

STUURGROEP KURA

De toekomst van Kultuurraad. Iedereen heeft ondertussen al wel door dat die er niet zo rooskleurig uitziet: minder personeel, minder werkingstoelagen onvoldoende infrastruktuur, enz.
Maar ook: meer kulturele noden bij de studenten, een tijd die schreeuwt om kreativiteit, drie jaar ervaring op 't Stuc, een grotere weerklank in de pers en honderden entoesiastelingen die deelnemen aan de Kultuurraadaktiviteiten.
Eens te meer, maar hoe langer hoe dringerder is het thema van deze stuurgroep: Waarheen,Stuc ? Of liever : Hoe verder ? en hoe ?
De stuurgroep gaat door op zaterdag 17 en zondag 18 januari, telkens van 10 tot 13 uur, 15 tot 18 uur, 20 tot 22 uur. Plaats: animatiezaal 't Stuc. We spelen dus een thuiswedstrijdje, in de hoop zoveel mogelijk publiek te trekken. Als je de toekomst van 't Stuc mee wil maken, laat dan a.u.b. iets weten op de permanentie van 't Stuc of bel 016/224438. 1981 wordt nog mooi, dat wensen wij Kultuurraad en iedereen toe.

vervolg van blz. 7

waren hun eis voor zes frank loonopslag te laten vallen op voorwaarde dat het geld zou gebruikt worden door de oliepatroons om nieuwe werkplaatsen te creëren. De patroons nebben dat geweigerd. Debunne riep op tot waakzaamheid en vond de massale opkomst en de solidariteitsbetuigingen van buiten Charleroi heel bemoedigend. Hij gaf rendez-vous voor januari om in aktie te komen.
Een daverend applaus weerklonk door de ruime hall, gretig gefilmd door de TV-jongens. De vakbondsleiders aan de tafel stonden recht en de hele massa zong in de stijl van de klassestrijd van 60-61 met gebalde vuist de Internationale. De harde kern van Glaverbel lane ceerde het ordewoord 'Grève générale' dat enthousiast door de massa werd overgenomen.
Daarna trok het volk naar buiten terwijl in groepjes verder werd gediscussieerd. Debunne komt al pratend met enkele arbeiders mijn richting uit . en ik vind het een prachtgelegenheid om hem over een veelverspreid verhaal in verband met zijn persoon aan de tand te voelen. Hij schrikt wel even op als ik nem in 't algemeen beschaafd te woord sta -wat doet die Vlaming nier in Charleroi op een strijdmeeting van de Waalse vakbond?- maar nij luistert glimlachend terwijl ik hem vraag of net waar is dat nij wel kritiek kan spuien op de hoge inkomens en de grote fortuinen maar dat hij zelf beheersmandaten heeft en zitpenningen opstrijkt, ja dat hij zelfs in de Loge zetelt. " Ja, dat wordt verteld, ik zou hopen geld verdienen, mijn vrouw zou in een Rolls Royce rijden en dergelijke. Dat is niet waar. Ik woon in Aisemberg, bij Brussel, in een klein huis, ik rij met een kleine wagen. Ik heb wel beheersmandaten, niet zoveel als men zegt, bv ik ben regent bij een bank, de Nationale Bank wel te verstaan, ik neb daarvoor aangeduid samen met iemand van het ACV, welnu de zitpenningen die ik voor dit en de andere beheersmandaten opstrijk gaan integraal naar de kas van het ABVV. Maar dergelijke fascistische en poujadistische onzin wordt in de rechtse pers verspreid om zo de vakbond zwart te maken."
Ik vroeg hem ook of nij denkt dat de Grote Staking van 60-61 zich zou kunnen herhalen.
"Nee, die fout mogen we niet maken. Toendertijd heeft men weken gestaakt over het hele land voor niets". Enkele Waalse delegees begonnen met hem te praten en ik ga dan maar terug naar de groep van MLB die aan 't tellen zijn hoeveel Amada's ze verkocht hebben.
Voorwaar een interessante bezigheid, zo even uit het Leuvense universitaire getto stappen en met mensen praten die aan de andere kant van de barricade staan. [...]
Niet om naar de goede oude stijl van 68 effetjes de frontvorming van arbeiders en studenten te gaan waar maken maar om toch de horizon te verruimen en ook de andere stem te horen in het nationale debat over de krisis en naar oorzaken. Ik raad iedere student aan en speciaal de zgn. anti-ideologische neo-liberalen van de CVP-jo-studenten, om hun oor te luisteren te leggen bij de arbeiersklasse en de vakbonden op wie ze zoveel kritiek hebben. Als mensen belangrijk zijn, als men zich demokraat noemt .....

Lucien
(pseudoniem)

VETO OP SCORPIO
woensdag van 20H30 tot 21H30